

For Private use only.

74
KOVALAN CHARITHRAM

A TAMIL PLAY 3142

In Three Acts

கோவலன் நாடகம்

DRAMATISED

BY

C. NEWTON

"OLD PARK VIEW".

JAFFNA.

Printed at

The American Ceylon Mission Press, Tellippalai.

1932.

CPL

3142

நூன்முகம்.

செந்தமிழ்ச் செல்வர்கள்!

ஸ்ரீமான். R. P. சேதுப்பிள்ளை B. A., B. L. அவர்கள் எழுதிய சிலப்பதிகார விளக்கம் என்னும் சீரிய நூலானது தற்போது ஆங்கிலங்கற்கும் உபர்வகுப்பு மாணவர்க்குக் கற்பிக்கப்பெறும் பாடங்களுள் ஒன்றாக விளங்குகின்றது.

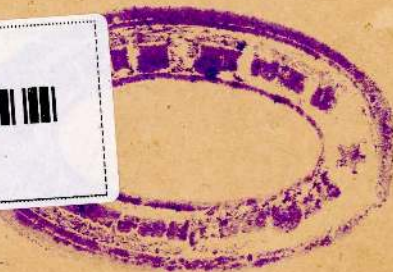
அந்நூற் சரிதம், நாடகமாக இயற்றப்பெறின், அது அந்நூல் கற்றற்கு இலகுவர்குமெனக்கருதி, இணுவையம்பதி வாசராகிய ஸ்ரீமான். சி. ஆறுமுகதாசன் அவர்களின் பெருந்துணையைக் கொண்டு, இந்நாடக தூலை மூன்று அங்கங்களாக வகுத்து, சந்தர்ப்பங்கட்கு ஏற்ற பாக்களைத் தற்கால வர்ண மெட்டுகளுக்குத் தகச் சேர்த்து, ஒருவாறு பூரணமாக்கி வெளியிட்டுள்ளேன்.

இந்நூலின் கணுள்ள குற்றங்களனைத்தையும் மட்டும் குணத்தைக் கிரகித்துக் கொள்ளுமாறு கற்றுணர்ந்த பெரியோரை வேண்டுகின்றேன்.

இங்ஙனம்,

C. NEWTON.

“Old Park View”
Jaffna,
Oct. 1932.

இந் நாடகத்துக்குரியவர்கள்:—

நெடுஞ் செழிய பாண்டியன் ... மதுரை அரசன்

மாநாய்கன்	}	... புகார் நகர வணிகர்
மாசாத்துவான்		
கோவலன்	...	மாசாத்துவான் மகன் (கதாநாயகன்).
கவுந்தி அடிகள்	...	ஓர் முனிவர்
வஞ்சிப்பத்தன்	...	பொற் கொல்லன்
கௌசிகன்	...	மாதவி தூதுவன்
கண்ணகி	...	மாநாய்கன் மகன் (கதாநாயகி)
மாதவி	...	பொதுமகள் (நாடகமாதா)
வசந்தமலை	...	மாதவியின் தோழி
சுலினி	...	மறப்பெண்
மாதிரி	...	இடைச்சி
ஐயை	...	மாதிரியின் மகள்

அருக சமய சாரணன், சோழ மன்னன், அமைச்சர், காவலாளிகள், சேவகன், மறைமுது கிழவன், காழுகரிருவர், பாண்டி மாதேவி, அக்கினித் தெய்வம், மதுரைத் தெய்வம், வன தெய்வம், இடைச்சியர், சூன்றக் குறவர் முதலானோர்.

கதை நிகழ்மிடம்:—புகார் நகரம், மதுரைக்குச் செல்லும் மார்க்கம், மதுரை, திருச் செங்கோட்டு மலை.

காட்சிகளின் சுருக்க சூசிகை

முதலாம் அங்கம்

1 ம் காட்சி: புகார் நகர வணிக மாதிரிநுவர், கோவலன் கண்ணகியை மாலையிடுந் திருநாளே, அந்நகர வீதிகளில் ஷிளம்பரஞ் செய்கின்றனர்.

2 ம் காட்சி: ஷிவாக கொண்டாட்டம்.

3 ம் காட்சி: கோவலனும் கண்ணகியும் இன்புற்று வாழ்தல்.

4 ம் காட்சி: சோழ மன்னன் சபையில் மாதகிஎன்னும் நடன மாதா நாட்டியஞ்செய்தல்; அரசன் அவளுக்குப் பச்சை மலை பரிசாகக் கொடுத்து அனுப்புதல்.

5 ம் காட்சி: மாதகி தோழிமணமாலையை ஷிலை கூறல், மாதகியின் நடனத்தைக் கண்ணுற்ற கோவலன் அவளைத் தேடி வந்து அப் பச்சைமாலையை ஷிலைக்கு வாங்கி அவளுக்குச் சூட்டி அவன் மனை ஏகல்.

6 ம் காட்சி: கடற்கரையில், மாந்தர் ரீராடுவதைப் பார்க்கச் சென்ற கோவலனும் மாதகியும் ஓர் புன்னைமர நீழலிலிருந்து தனித்தனி பாடி மகிழும்போது, கோவலன், மாதகி பாடிய பாடால் அவளுடன் பிணங்கித் தன் மனை ஏகல்.

இரண்டாம் அங்கம்

1 ம் காட்சி: நாயகன் பிரிவாற்றாது வருந்திய கண்ணகியைத் தேவந்தி தேற்றுதல்; கோவலன் வருதல்.

2 ம் காட்சி: கோவலனும் கண்ணகியும் சிலம்பு கிற்தும் நோக்கமாக மதுரைக்குப் புறப்படல்.

3 ம் காட்சி: வழியில் கூந்தி அடிகளைச் சந்தித்தல்; அவரும் அவர்களுடன் செல்லும்போது அருக சாரணனைச் சந்தித்தல்.

4 ம் காட்சி: காழகாரிநுவர் கண்ணகியையும் கோவலனையும் பரிசுதித்துக் கவுந்தி அடிகளின் சாபத்தினால் நரிகளாதல்; மதுரையினின்றும் வந்த மறை முதுகிழவனால் மத்தி வழி அறிந்து சேறல்.

5 ம் காட்சி: கோவலன் தனிமையாக ஓர் பெய்கை நாடிச் செல்ல, வன தெய்வம் வசந்தமலை உருக் கொடுவந்து மயக்க முயல், அவன் மந்திரம் உன்ன, அது வணங்கி உண்மை உரைத்து ஏகல்.

6 ம் காட்சி: கோவலன், கண்ணகி, கவுந்தி அடிகள் ஆகிய மூவரும் காளி கோட்டத்தில் அமர்ந்திருப்ப, சாலினி என்னும்

மறப் பெண் மறவர் சூழ ஆவேசத்தடன் வந்து கண்ணகியைப் புகழ்ந்து, கைரேகை பார்த்துப் பலன் கூறல்.

7 ம் காட்சி: கோவலன் குளக்கரையில் நிற்ப, கௌசிகன் மாதவி கடிதத்தைக் கொடுத்து கிடைபெற்று ஏகல்.

மூன்றாம் அங்கம்

1 ம் காட்சி: கோவலன் கண்ணகியைக் கவுந்தி அடிகளிடம் ஒப்படைத்து மதுரை கார்ச் சிறப்பைப்பார்த்து மீள்.

2 ம் காட்சி: கவுந்தி அடிகள் கண்ணகியையும் கோவலனையும் மாசிரி என்னும் இடைச்சியிடம் ஒப்படைத்து ஏகல்.

3 ம் காட்சி: கோவலன், கண்ணகியின் காற்சிலம்பை கிற்க மதுரை வீதி ஏகல்.

4 ம் காட்சி: கோவலன் சிலம்பு விலை கூற, வஞ்சிப்பத்தன் சந்தித்தல். “சிலம்பை அரசனிடம் கிறுத்துத் தருவேன், யான் திரும்பி வரும்வரையும் இக்குடிசையில் இரும்” என்று பொய் புகன்று தபாற் கொல்லன் அரசனிடம் செல்லல்.

5 ம் காட்சி: வஞ்சிப்பத்தன் சூட்சியால் பாண்டியன் காவ லாளிகளை “சிலம்பு கள்வன் கையிற் காணப்பெற்றால் அவனைக் கொன்று சிலம்பைக் கொண்டு வருக” என ஆணை செய்தல்.

6 ம் காட்சி: காவலாளிகளால் கோவலன் கொலையுண்டு இறத் தல்.

7 ம் காட்சி: ஆயர் குடிசையில் தூர் நிமித்தம் கண்ட கண் ணகி, தன் கணவன் இறந்தானெனக் கேட்டு அழுது புலம்பல்; அசிரி கேட்டுத் தன் கணவனைக் காணப் புறப்படல்.

8 ம் காட்சி: கணவன்மீது வீழ்ந்து புலம்ப, அவன் கிழித் துக் கண்ணீர் துடைத்து கிண்ணுலகடைதல்.

9 ம் காட்சி: அரசனிடம் கண்ணகி வழக்குரைத்தல்; தன் நீதி பிழைத்தமை கண்ட அரசன் மயங்கி உயிர் துறத்தல்; அது கண்ட தேவியும் இறத்தல். கண்ணகி மதுரையைச் சபித்தல். மதுரைத் தெய்வம் கண்ணகியிடம் தீவினை வேர்ந்த வரலாறு கூறல்.

10 ம் காட்சி: திருச் செங்கோட்டு மலை மீது கண்ணகி ஓர் வேங்கைமர நிழலில் நிற்ப, கோவலன் தேவ வடிவோடு கிமானத் தில் அவளையும் ஏற்றி கிண்ணுலகடைதல். அது கண்ட குன்றக் குறவர் கண்ணகியைத் தெய்வமென வணங்கல்.

Acc 3142
Clas 894.112

கோவலன்

முதல் அங்கம்

முதற் காட்சி

இடம்—புகார் நகரம், ஒரு வீதி

சேட்டிப்பிள்ளை, இரு மாதர் (ராணைமீது)

மாண்புமிகு கிணர்.

இராகம்—பியாக்

தாளம்—சதுரதிரிபுடை

மா “கண்ணைக்குங் கோவலற்கும் கல்யாணமாம் நாளை
கண்டு களிக்க வாரும் கனவான்களே!

(கண்)

மலை தாழ் சென்னி வயிரமணித்தூணத்து
நீலவிதானத்து நித்திலப் பூம் பந்தரின்கீழ்

(கண்)

சோபனமாம் சோபனமாம் சோபனமாம் சோபனமாம்
சோபனமாம் கல்யாண சோபனமாம்.”

(கண்)

பூலூர் மாநாய்கன் செட்டியார் மகன் செளபாக்கியவதி
கண்ணகியம்மாளுக்கும், பூலூர் மாசாத் துவன் செட்டியார்
மகன் சற்குணசம்பன்னன் கோவலன் செட்டியாருக்கும், நாளை
வரும் கடகலக்கின சப முகூர்த்தத்தில் கல்யாண சோபன
கொண்டாட்டம் நடைபெறும். அன்றுமுதல் நான்கு தினம்
அன்னதானம், சொர்னதானம், வஸ்திரதானம், கோதானம்,
பூதானம்—யெதேஷ்டமாக வழங்கப்பெறும்.

சே. (தனிமொழி) நாளைக்கு கல்யாணமாம்—ரொம்பச்
சாப்பிடலாம்—பறுப்பு, நெய், நசம், கொழம்பு, சட்ணி பாயச,
வடை,—அட்டட்ட, லட்டு, பூந்தி, அல்வா. எங்கறமண்ச் செட்டி

யார் இருக்கிறார்களே, நாலுபடி சாதம்—வவுத்லே தூல்கட்டி சாப்பிடுவாங்க! நான் கொடுத்துவைக்காத பாவி. என்! ஒரு மூணுபடி சாதம், ஒரு கொலை வாழைப்பழம்—சிறு மலைப்பழ மெண்ணை—ரெண்டு கொலை சாப்பிடுவேன். ஏ. அம்மாளுங்க!! அம்மாளுங்க!! கல்யாணம்! கல்யாணம் எண்ணு சொல்றீங்களே. யிடம் யெங்கே யெண்ணு தெரியலை!

மா. என்ன! மாநாய்கன் செட்டியார் வீடு தெரியாதோ உமக்கு?

சே. அம்மாளுங்க! கோவிச்சுக்கொள்ளாதெயுங்க! மாநாய்கன் செட்டியாரொண்ணு யென்ன, பூநாய்கன் செட்டியாரொண்ணுயென்ன! அவங்களைத் தெரிஞ்சு மனுஷாளுமுண்டு, தெரியாத நம்பனைப்போன்ற ஏழை மனுஷாளுமுண்டு.

மா. அந்தண்டை வணிகவீதி—கீழ்ப்புறத்துச் சந்தி இருக்கே. அதில் ஓர் அழகிய நந்தனவனம்—அதன் மத்தியில் ஓர் நவீனமான மாளிகையுண்டு. பார்த்ததில்லையா?

சே. ஆமா! ஆமா! (யோசித்து) இப்பதான் தெரிஞ்சு கிட்டேன். வடக்குப் பாத் மாளிகையா?

மா. அதுதான் மாநாய்கன் செட்டியார் கிருகம்.

சே. சறிதான்! சறிதான்! (போகிறான்) (திரும்பிவந்து) அம்மாளுங்க! அன்னதானம் எண்ணீங்களே! அது யெப்போ கிடைக்கும்?

மா. ஓய், செட்டியாரே! நாளைச் சாயந்தரம் வாரும் எல்லாம்—

சே. அம்மாளுங்க! கொஞ்சம் எனக்காகப் பொறுக்கணும்; மாசாத்தவ மகன் கோயிலெண்ணை—இந்தக் காவிரிப் பூம் பட்டணம் பூராக தெரியாதவர்களில்லை. அவன்,—மாறானே! அன்று அன்று.—சூரனைத் தொலைத்த சுப்பிரமணியனே! அன்று அன்று. அந்தக் கோகுலம் விளங்கவந்த கோபாலனே கோயிலாக அவதரித்திருக்கணும். அவன் அழகுக்கும், அந்

தஸ்துக்கும், குணத்துக்கும் ஏற்ற பெம்மனாட்டியாக யிறுப்
பாளோ அந்தக் கண்ணகி?

மா. ஓய், செட்டியாரே! எங்கள் கண்ணகியின் அழகை
உமது இருகண்களாலும் பார்த்து அளவிட இயலாது.

இராகம்—ஆனந்தபைரவி

தாளம்—ஆதி.

பல்லவி

கண்ணகி அழகை காசினியோரறியார்
கண்ணபிரான் நேவிதானுமே கருதில் நிகராதுமே— (கண்)

அனுபல்லவி

விண்ணுள, ரம்பை திலோர்த்தமை ஊர்வசி
மேனகைதானும் வெள்க விளங்குமெங்கள்— (கண்)

கரணம்

மதனன் நேவிரதி மற்றுமுள்ளமாதரும்
பதுமநாண் மலரின் பதம் பணிவார்
வதன காந்தியொளிர் மதியெனக் கமலங்கள்
வம்புலா மிதழ்கள் கூம்பிடுமே
மதூர யாழினிசை குயிலிசையோவென
மயங்கவே மழலை மொழிபயில் மாதவ— (கண்)

செந்தாமரையில் இலங்கும் திருமகள்தானும் அழகில் இவ
ளுக்கு இணையாகாள். ஆசிலாக் கற்புடைய அருந்திதானும்
இவள் கற்பிற்கு ஒப்பாகாள். இவள் மதூர மொழியைக் கேட்ட
வர்கள், மகரயாழீழா! வேயங்குழலோ! மாங்குயிலோ! என்று
பிரமிப்பார்கள்.

சே. சரி! சரி! வேணுமெண்ணை, நான் இந்தப் புறம்
விளம்பரம்பண்ணேன். நீங்க, அந்தப்புறம் விளம்பரம்பண்
ணுங்க. (போகிறான்)

மா. (பாட்டு) “கண்ணகைக்குங் கோவலற்கும்”

(போகின்றனர்)

காட்சி முடிக்கிறது.

இரண்டாம் காட்சி

இடம்—மாநாய்கன் மனை.

குருக்கள், கண்ணகி, கோவலன், மாநாய்கன் குடும்பம், மாசாத்துவன் குடும்பம், சுற்றமித்தரர் ஆலாத்திப்பெண்கள்.

(கோவலன் கண்ணகிக்கு மங்கல்யதாரணம் செய்யும் பொழுது காட்சி திறத்தல்)

ஆகுதிவலம் வரல்—ஆலாத்தி எடுத்தல்—ஊர்க்கோலம்.

காட்சி முடிகிறது.

மூன்றாம் காட்சி

இடம்.—மாநாய்கன் மனைக்கணித்தான நந்தனவனம்.

கோவலனுட்கண்ணகியும் வருகிறார்கள்

இராகம்—அடாண.

தாளம்—ஆதி.

கோ. “மாதே! தோகை மயில்கள் உன் சாயல் கண்டு
போதே நாணிப் போகின்ற விந்தைபாராய்”— (மா)

மாதே! அழகிய தோகையை உடைய மயில்கள் உன் சாயலைக் கண்டு நாணி, நாட்டை விட்டுக் காட்டுக்குச் செல்கின்றன பாராய்.

க. “நாதா! மயில்கள் நல்வேற் குமரனென்று
நாடியே தெய்வ யானைக்குரைக்குமாதே”— (நாதா)

நாதா! அப்படியல்ல; மயில்கள் எங்களைக் கண்டு—அந்த சுப்ரம்மணியப் பெருமானும் வள்ளிநாயகியும்—இப் பூஞ்சோலை யில் வந்திருக்கிறார்கள் என்று அந்தத் தெய்வயானையம்மையாருக்கு அறிவிக்கும் வண்ணம் செல்கின்றனபோலும்.

கோ. “தேனே! அன்னம் திரண்டேயுன், நடைபைக் கண்டே
மானே! மலர்ச் சோலை சென்றே மறைந்த”— (தேனே)

அதோ—பார்த்தனையா— அவ்வழகிய நடைபைய யுடைய அன்னங்கள், உனது மென்னடையைக் கண்டு, நாணி மலர்ச் சோலையில் ஓடி ஒழிக்கின்றனவே.

க. “அன்பே! அன்னம் அயனைக் குட்டுவீரென்று முன்போய் அவர்க் குரைப்பான் முயல்கின்றனவே”— (அன்)

பிராணநாதா! அன்னங்களானவை—முன்றோர் ஞான்று தங்கள் தலைவனாகிய பிரமதேவரை, பிரணவப் பொருள் தெரியாத சூற்றத்திற்காகக் குட்டிச் சிறையிட்ட அறுமுகப்பெருமான் வந்திருக்கின்றனர்—என்று அப் பிரமனுக்கு எச்சரிக்கை செய்யுமாறு செல்கின்றன என்று கூறினாலென்ன—

க. “பாரும் நாதா! பச்சைப் பசுங்களிகள் சீராய் என்கை சேர்ந் திருக்கின்றனவே”— (பாரு)

நாதா! என் புயங்களில் பச்சைப் பசுங்களிகள் ஒய்யாரமாக—கூடி—குலாயி—விளையாடுகின்றனவே.

கோ “குழலும் யாமும் குழைத்த உன் மொழி பழக கூடியே காம் குளிர்ந் திருக்கின்றனவே” (குழ)

பஞ்சினும் மெல்லடிப் பாவாய்! பச்சைப் பசுங்களிகள், குழலும் யாமும் குழைத்தாலொத்த உனது மழலை மொழியைக் கேட்டு நாணி, உன்னைப்போற் பேசப்படவில் வெண்ணி உனது அழகிய கரங்களில் அமர்ந்திருக்கின்றன. இன்பரசமே! “இயற்கைபழகு அமைந்த உனக்கு ஏன் இவ்வாறு செயற்கை யழகு செய்தார்கள்?”

“மாதே! உன்னை அழகு செய்ய எண்ணிய தோழியர் மம்மல அணியே யன்றி மற்றைய அணிகளை ஏன் அணிந்தார்கள்?”

உனது அழகிய கூந்தலிற் சில மங்கல மலர்களைத் தூவுதலன்றி ஏன் பளுவான இம்மாலையைப் புனைந்தார்கள்? உன் கூந்தலுக்கு நல்ல அகிலின் நறும்புகை ஊட்டியிருப்ப, அதற்குமேல் ஏன் மான் மதச் சாந்தை அணிந்தார்கள்?”

“மாசறு பொன்னே வலம்புரி முத்தே
 காசறு விரையே கரும்பே தேனே
 அரும் பெறற் பாவாய் ஆருயிர் மருத்தே
 பெருங்குடி வாணிகன் பெருமட மகனே
 மலையிடைப் பிறவா மணியே யென்கோ
 அலையிடைப் பிறவா அமிழ்தே என்கோ
 யாழிடைப் பிறவா இசையே என்கோ.”

அருந்ததி யனைய பெருந்தகைக் கற்பினாய்! உன்னை யான்
 மனைவியாகப் பெறுதற்குப் பூர்வ ஜென்மத்தில் யாது தவம்
 புரிந்தனனே?

இராகம்-காபி

தாளம்-கண்டஜாதி ருபகம்

பல்லவி

நாதா! யான் செய்த பாக்கியம் ஈதோ

அனுபல்லவி

பூதலத்திலுமைப் போலே புண்ய புருஷன்
 போற்றினுமேயரிது பூ-ச-ரர்-கன்போற்றும்— (நாதா)

கரணம்

மாசிலாத என் மணியே பொன்னே
 மாதலத்திலுமக காரிணை யின்னே
 கோதிலாதமா குணப் பெருங் குன்றே
 கூ-டி-நா-டி-வினையாட--- (நாதா)

(போகிறார்கள்)

(காட்சிமுடிக்கிறது)

நான்காம் காட்சி

இடம் :—சோழமஹாராசன் கொலுமண்டபம்

அரசன், சேவகன், மந்திரி. வணிகர், கோவலன், மாதவி,
 வசந்தமாலை, மாமா, (நடவேளார்), மிருதங்ககாசன்.

சே. யாரப்பா? இங்கு வந்த காரணம்?

மாமா. மஹாராஜா கொலுமண்டபத்தில் வீற்றிருக்கின்ற னரா? இச் சிறுமிக்கு ஆடல் பாடல்கள் மிக அழகாகக் கற்றுக் கொடுத்திருக்கிறேன்—மஹாராஜாக்கிட்டே மொதல் மொதல் அரங்கேற்றிப் பரிசு பெறலாமெண்ணு வந்தேன்.

சே. (மாதவியைப் பார்த்து) ஆமாங்க! இச் சிறுமி நண்ணு ஆடுவாங்கபோல் தோணுது.

மாமா. ஐயா! நாழிகையாயிற்றே. தயவுசெய்து அரங்குக்கிட்டே உத்தரவு பெறணு.

சே. மஹாராசேஸ்வரா! ஒர் நாட்டியப்பெண்ணு உங்குக்கிட்டே தங்க ஆடல்பாடல்களைக் காண்பித்து பரிசுபெறலாமெண்ணு உத்தேசித்து வந்திருக்கிறாங்கபோல் தோணுது.

அ. சீக்கிரம் அழைத்துவா. போ.

சே. மாமா! வாங்க நல்ல சமையம்—மஹாராஜா மிக்க மனக்களிப்புடன் இருக்கும் சமயம்— இன்னும் கோடல்வரர்களான வணிகர்களும் வந்திருக்கிறாங்க—அவர்களுள் ஒர் புதிய மாப்புள்ளை கோவலன் செட்டியாரா ராஜதரிசனத்துக்கு வந்திருக்கும் சமயம் வாங்க! வாங்க! சல்தியாய் வாங்க!

(மாதவி முதலியோர் வருதல்)

மந். ஓ சுப்பராயா! இச் சிறுமி யார்?

மாமா இவள் என் ஆத்துக்காரியின் அத்தை மகள்—மாதவி என்று அழைப்போம். மொதல், மொதல் நாளுக்கு மஹாராஜாக்கிட்டே— அரங்கேற்ற வந்தோம்.

மந். காரியம் நடக்கட்டும்.

(பாட்டு) ஜாவளி

(மாதாட பரதேனே) என்றபடி

பல்லவி

மாத. வாதாட மனமேனே வள்ளி கணவா— (வா)

அனுபல்லவி

நாதா நளின மலர்ப் பாதா! நீதா! போதா!— (வா)

கரணம்

வண்ண மயிலிருந்தும் வானோமானதோ
மாதென்மேற் கோபமோ வர மனஸ்தாபமோ— (வா)

மந்தமாருத தென்றல் மயலுமாருதேசாமி
தீந்த வேளையே கந்த வேளையெனக்கருவே.— (வா)

கோ. (தலையசைத்து) பேஷ்! பேஷ்!!

அ. சபாஸ்! சபாஸ்! நன்றாயிருக்கின்றது மந்திரீ!
இந் நடன மாதாக்கு ஆபிரத்தெட்டு களஞ்ச பொன்னும், ஓர்
பச்சை மணிமாலையும் பரிசாகக் கொடுத்து அனுப்புவாய்.

மந். அப்படியே செய்கிறேன் அரசே! (செல்கின்றான்.)

கோ. (எழுந்துவந்து) சுப்பராயா! இவ் வழகிய வனி
தை யாரிடம் இப் பாடல்களைக் கற்றுக்கொண்டாள்?

மாமா. என் ஆத்துக்காரியின் அத்தை—அதாவது—இ
வள் தாய்—பேர்போன வித்துவாய்சை. “தாயைப்போல்செய்”
என்பார்கள். அவங்ககிட்டேதான் கற்றுக்கொண்டாள். தாங்
கள் திருக்கடையூர்ப்பக்கம் வந்தால்—ஒருதபா—பார்க்கலாம்.

கோ. நீங்கள் நேரே திருக்கடையூருக்குத்தான் போ
வீர்களா?

(மந்திரி பரிசுகொடுத்தல்; மாதவி முதலியோர் வணக்கி ஏகல்)

அ. ஓ! மாப்பிள்ளைச் செட்டிபார்! நல்லதும். நமது தரி
சனத்திற்காக, தாம் இவ்விடம்வந்தது நமக்கு மிக்க சந்தோ
ஷம்.

கோ. மஹாராஜப் பிரபோ! தேவரீர் திவ்விய சமூகம் வந்த விசேடத்தால், யான் இதுவரை கேட்டிராத இனிய சந்தேகம் கேட்க நல்ல தருணமாயது.

அ. நீரும் உமது நேச மண்டியும், மதனும் ரதியும் போலவும், பூவும் மணமும்போலவும், மணியும் ஒளியும்போலவும், அன்றிலும் பேடையும்போலவும், நகமும் சதையும்போலவும், இவ்வாழ்க்கையில் அமர்ந்து இன்புறுமாறு எல்லாம் வல்ல இறைவனைப் பிரார்த்திக்கின்றேம். சென்றுவாருங்கள்.

கோ. (வணங்கிச் செல்லும்போது) என்ன பெயர்? மாதவி!! திருக்கடையூர்—அதிக தூரஞ்சென்றிருப்பார்களோ?

(விரைவாகச் செல்கிறான்.)

காட்சி முடிக்கிறது

ஐந்தாம் காட்சி

இடம்: புகார்வீதி

கோவலன், மாதவி முதலியோர்

மாத. அட! வசந்தமாலை! இப் பச்சை மாலையை விலை கூறுவாய்.

வச. ஆம்மா! யென்னெண்ணு விலை கூர்றது?

விருத்தம்

மாத. “தோற்று புசும்புச் சோழமன்ன னீயந்தமாலை
சொலற்கரிய மரகதத்தின் பச்சைமாலை
சாற்றுமொழி தவறிடேன் தங்கமாலை
தன்னிகரொன்றில்லாத முத்துமாலை
மாற்றுயர்ந்த பொன்னையொக்கும் மணியின் மாலை
மாதவர்க்கு மெட்டாத ஜோதிமாலை
போற்றுகின்ற பொன்கொடுத்து வாக்கும் புண்ப
புருடனையென் காதலனுய்ப் போற்றுவேனே.”

அடி! சகியே! “மாற்றுயர்ந்த பசம்பொன்னை விலையாகப் பெறுதற்கு உரியது இம்மாலை. இதற்குரிய பொன்னைத் தந்து வாங்குவோனையே என் தலைவி கணவனாக ஏற்றுக்கொள்வாள்” என்று விலை கூறுவாய்.

இராகம்—ஷண்முகப்பிரியா,

தாளம்—திரிபுடை

வச. “மங்கலமாய் வாழுவீக்கும் பச்சை மணமாலை
வாங்குவாரு முண்டோ இந்த மறுகினிலே” (மங்)

மாலையோ! மாலை! மாலை! பச்சைமாலை!!!

“மாதவியாமென் தலைவிக் கீந்த பச்சைமாலை
வாங்குவாருமுண்டோ இந்த மறுகினிலே” (மா)

மாலையோ! மாலை! மாலை! பச்சைமாலை!!!

“மாற்றுயர்ந்த பொன்னுக்கு மணமுடிக்குமாலை
வாங்குவாரு முண்டோ இந்த மறுகினிலே” (மா)

மாலையோ! மாலை! மாலை! பச்சைமாலை!!!

பொன்கொடுத்து வாங்குபவர்க்குப் போகக் கொடுக்கும்மாலை

(கோவலன் வருதல்)

எங்கள் தலைவி மாதவிக்குச் சேரமுழைராஜா பரிசாக கொடுத்த மணமாலை. பிரபுக்களே! புண்ணியவான்களே! யாராவது இம்மணமாலையை வாங்குங்கள்.

கோ. மாதே! இதோ ஐஞ்ஞாறு பொன் தருகிறேன். கொடுப்பாய் அம் மணமாலையை.

மாமா. ஆறா! பேஷ்! பேஷ்! என்ன செட்டியாரே! திருப்பிச் சொல்லுங்க செட்டியாரே! இவளோ பன்னீராண்டைப் பராயமுள்ள பக்குவமான பருவத்தினள். நல்ல அழகான சிறுமி. ஏ! மாதவி! என்ன தலைகுனிந்து நிற்கிறே. செட்டியாரே! நண்ணு பாத்துக்கொள்ளுங்க. ஐயா! ஒரே போச்சா பேசணும். ஆயிரம் பொன்னுக்கு ஒரு தம்பிடி கொறைஞ்சாலுங் கொடுக்கமாட்டோம்—இராஜாக்களே விரும்பும்

பெண்ணு—செட்டிப்பிள்ளாய்! நீயா இம் மணமாலையை விலைக்கு வாங்கத் தகுந்தவன்?

கோ. இதோ, ஆயிரம்பொன்—(கொடுக்கிறான்) மணமாலையைச் கொடுங்க, மாமா!

மாமா. (எண்ணிப்பார்த்து) சரி, ஒங்க கையிலே—மாதவி! இந்தப் பணம் போதுமா? பின் மாமா கெடுத்து விட்டாங்க எண்ணு வையாதே—

மாத. சரிதான், மாமா பணத்தை என்னிடம் கொடுங்க.

மாமா. நான் என்ன முழுங்கவா போறேன்? ஐயா! நீங்கதான் பணத்தைக்கொடுங்கள்.

கோ. (வாங்கி) பெண்ணே! சந்தோஷமாக இச் சிறிய தொகையைப் பெற்றுக்கொள்வாய். (மாதவி வாங்கி கண்களில் ஒற்றுகிறாள்.)

மாமா. ஏ! வசந்தமலை! அந்த ஐயாக்கிட்டே கொடுமாலையை. (கொடுக்கிறான்) செட்டியாரவாள்! ஒங்க கரத்திலே மணமாலையைச் சூட்டுங்க. செட்டிச்சி அம்மா! [மாதவியை] இங்கு வாங்க. கிழக்குமுகமாகத் திரும்புங்க (கோவலன் மலை சூட்டல்) (கோவலன் கரத்தை மாதவிகரத்தில் வைத்து) இன்றுமுதல் இவரே உனது கணவன்:—

விருத்தம்

கோ. “மாதே! உன் ஆடலும் பாடலும் கண்டு மதிமருண்டேன்
மாதே! உன் போழ் கென்னுளத்தே வைத்து வாழலுற்றேன்
மாதே! அவனருளாலுனைக்கண்டு மணமுடித்தேன்
மாதே! உனையன்றி வேறொருமாதை மனங்கொளேனே”

மாதவரும் விரும்பும் மாதவியென்மாதே! உன் மதிவதனத்தையும்— உன் அதி விசித்திர ஆடலையும் பாடலையும்—அமுதம்போல் பருகி—ஆனந்தவெள்ளத்தில் அமிழ்ந்தி—உன் உருவத்தை, என் உள்ளக்கிளியிலெழுதி—அதிவிரைவாகத்தேடி—இவ்வழியால் ஓடிவந்தேன். சும்பிடப்போன தெய்வம் குறுக்கே

வந்தாற்போல, இறைவனருளால் உன்னைக் கண்டேன்—கவலை
விண்டேன்—காதல்கொண்டேன்—கடிதில் உன் மாளிகைக்குக்
கொடுசெல்வாய்—என் கட்டிக்கரும்பே!

மாமா. ஆஹா! பலே! ஷோக்! ஒங்க காறியம் நீங்க
பார்த்துக்கொண்டங்க. மாம:வைக் கவனித்தீங்களா? வசந்த
மாலையைக் கவனித்தீங்களா? வாயுபசாரமாவது வேண்டாமா?

கோ. எல்லாவற்றிற்கும், மாமா! மாளிகை செல்வோம்.
கண்ணே! மாமாவுக்கு — திருப்தியான போசனம் அளிக்க
வேணும், மாமா! உங்களுக்கு என்ன என்ன வேணும்?

மாமா. போங்காணும் போம் என்ன? ஒங்ககிட்டே
போசனத்துக்குமாதிரிமா இருக்கிறேன்? எனக்கு பிரத்தி
யேகமாக சமையல் பண்ணிப்போட ஒரு பெம்மண்டி வே
ணும்—பஞ்சணமெத்தைவேணும்—படுத்தறங்கும்போது கால்
பிடிக்க, கைபிடிக்க ஒருஆளுவேணும்—இன்னும் எத்தனை
யோ இருக்கு.—அதோ! அந்தப் பல்லாக்கைத் தயார்பண்ணி
ஏறிப்போவோம். கொஞ்சம் பணங்கொடுங்க. (கோவலன்
பணம் கொடுக்கிறான்) வாங்க. நான் முந்தியே போய் தயார்
பண்ணேன். (போகிறான்)

இராகம்—ஜேந்தஸ்ரீ

தாளம்—ஆதி

பல்லவி

மாத. வாடாராஜனே மாளிகை செல்வோம்

அனுபல்லவி

வாடா வாடா ராஜா மகிழ்ந்த விளையாட

வந்து தென்றல்கூட வாசமலர் சூட—

(வாடா)

ஶரணம்

மன்னவா உம்மையே கண்டு மனம் ஆட்ட

வளரும் மதிவாட்ட மன்மதனும் கூட்ட

இன்னமும் ஓர்க்குணம் இங்கு நிற்பதானால்
ஏற்துமோடா ராஜா இன்பமணவாளா

(வாடா)

(போகிறார்கள்)

(காட்சி முடிக்கிறது)

ஆறும் காட்சி

இடம்:—கடற்கரை

கோவலன், மாதலி, வசந்தமாலி (பாழுடன்)

வருகிறார்கள்

கோ. இன்பாசமே! நேற்று இந்திரவிழாக் கொண்டாட்டம் பார்த்தோமல்லவா? அங்காடியில் அமர்ந்திருந்த பூதத்திற்கு, மறக்குலப்பெண்கள், பொங்கல் முதலியவற்றைப் படைத்துக் குரவைக்கூத்து ஆடினார்களே! இந்திரனது கற்பகதரு நிற்குங் கோட்டத்தில் கொடியேற்றினார்களே! பொன்னியாற்றின் புண்ணிய நீரைப், பொற்குடத்தில் ஏந்தி விண்ணவர தலைவனை விழுநீராட்டினார்களே! இவைகளெல்லாம் எதற்காகச் செய்தார்கள் தெரியுமா உனக்கு?

மாத. இல்லை. நாதா! கூறுங்கள்.

பாட்டு—“மாங்காய்ப்பாலுண்டு” என்றபடி

கோ. “பசியும் பிணிபகையும் பறந்தோடவே நாட்டில்
வசியும் வளமும் சூக்கும்—மாதே!

(பசி)

மாதே! மறக்குலப் பெண்கள் ஒருங்குகூடி மிகவேடிக்கையாக, குரவைக் கூத்து ஆடினார்களே! ஏன் அவ்வண்ணம் கொண்டாடினார்கள் என்றால், நாட்டிலே பசியும், பிணியும், பகையும் பறந்தோடவும்—நல்ல வசிகரமும், செல்வமும், செழிப்பும் செறிந்து நடமாடவும் அவ்வண்ணம் ஆடினார்கள்.

நாத. “விண்ணவர் தலைவற்கு விழாக்கள் கொண்டுவதென
விரித்துரைப்பீரே யெனக்கு-நாதா!” (விண்)

நாதா! விண்ணவர் தலைவனாகிய இந்திரனுக்கு ஜனங்கள்
விழாக் கொண்டாடுவதன் கோக்கமென்னே?

கோ. “மேகவாகனனுக்கு விரும்பும் விழாவெடுத்தால்
மேகமும்மாரி பெய்யு—மாதே!” (மேக)

பெண்கள் நாயகமே! இந்திரன் மேகவாகனனன்றோ? அத்
தேவனைப் பிரிதிசெய்தால், வானம் தப்பாது மழை வழங்கும்;
—பொன்னியாறு பிரவாகிக்கும்—அதன் இரு கரைகளிலுமுள்ள
சுழனிகளில் ஜலம் பெருகும்—“வரப்புயர நீருயரும், நீருயர
நெல்லுயரும், நெல்லுயரக் குடி உயரும், குடி உயரக் கோன்
உயர்வான்.”—பசிப்பிணி நீங்கும்—வறுமைதொலையும்—எல்
லோருக்கும் சேஷமம் உண்டாகும். மேலும் வணிகர்களுக்குச்
செல்வம் கதித்தோங்கும். நாங்கள் இருவரும் ரதியும் மதனும்
போல சகல போகங்களும் அனுபவிக்கலாகும்.

மாத “உடலின் விசையாட்டுக் கண்டு களிப்படைந்தோம்
க:சலா! வாரும் மனை-இப்போது” (14)

நாதா! இன்று அமாவாசைத் தினமாக இருப்பதால் ஜனங்
கள் எல்லோரும் சமுத்திர ஸ்நானம் செய்யும் விநோதத்தைப்
பார்த்து மிக்க களிப்படைந்தோம். அதிக நாழிகையாயிற்று,
வாருங்கள் மாளிகைக்கு.

கோ. மாதே! இளந்தென்றல் விசுகின்றது. அதோ
தெரிகின்ற,

“புன்னை மரநிழலில் பொலிந்த வெண் மணல்மீது
புனிதமாய் வீற்றிருப்போம்—மாதே!

அங்கே தெரிகின்றது ஓர் அழகிய புன்னைமரம். அதன்
நிழலில் சுத்தமான வெண் மணல் பரம்பி இருக்கின்றது.—இந்
தக் கடற் காறறோ அமிர்தம்போன்றது. (புன்னைமரநிழலில்
உட்காருகின்றனர்.)

மாத. (யாழைக் கோவலனிடம் கொடுத்து) நாதா!
அடியேனுடைய பாடல்களை அல்லும் பகலும் தாங்கள் கேட்டு

ஆனந்தசாகரத்தில் அமிழ்ந்துகின்றீர்களே! அடியாள் தங்களுடைய சங்கீதத் திறமையைக் கேட்க ஆவலுடையேன். இவ்விபாழை மீட்டி—

கோ. கண்ணே! “நாதா! ஒரு பாட்டுப் பாடுங்க” என்று கூறியிருந்தால் ஒருசிரமமுமிராதே.

பாட்டு— “காதலின் பாக்கியம்” என்றபடி

பல்லவி

மாந்தளிர்மேனி மாதாசைக் கண்டேன்
மனதினிலாசை கொண்டேனே—மானம்விண்டேனே (மா)

அனுபல்லவி

காந்தளின் பூங்கரத்தால் கட்டி முத்தம் இட்டாள் (மா)

சரணம்

வாய்ந்தபருவமதில் வலிய எனை அழைத்தாள்
மாதவர்க்குமெட்டாத மதனலீலை தொடுத்தாள்
எந்த பரமசுக இன்பமதையென்சொல்வேன். (மா)

மாத. பேஷ்! பேஷ்! இந்தக் கடற் காற்றுக்கும் இளந்தென்றலுக்கும், தாங்கள் விரும்பிய மன்றலுக்கும் பொருத்தமான பாட்டுப் பாடினீர்கள். (பாழை வாங்கி)

இராகம்—சாமா

தாளம்—ஆதி.

பல்லவி

யார்போய்ச் சொல்லுவார்— (யார்)

அனுபல்லவி

அன்பன் மலரணையிற் சென்று— (யார்)

சரணம்

வீதியிற் கண்ட நான்முதலாய்—என்
மேனிபசந்தது வெருவாய்
மிகு விரகலென்று— (யார்)

அன்றில்களே பிரிவறியீர்—என்
அன்பனுக்கே இதுகுறியீர்
அருகுறு வீரென்று—

(யார்)

ஊணுறக்கம் இன்னும் அறியாள்
உலகினிலெவரையும் குறியாள்
உமை மறவாளென்று—

(யார்)

(கோவலன் திடீரென எழுந்து யோசித்தல்)

மாத. பி—ரா—ண நாதா! ஏது ஒருவாறாக யோசிக்கின்
றீர்கள்!

இராகம்—பெலசிரி.

தாளம்—திஸ்ரா—ரூபகம்.

பல்லவி

கோ. “பேசாதே போடி—அடி—பேதையே சூதுகள் ஆகாது (பே)

மாத. “சூதுநானறியேன்—நீர்—சொல்லுவதொன்றுமே செல்லாது (சூது)

கோ. “அடி—சூட்சமாக, யானறிந்தேன், தூரநில்லு” (பே)

மாத. “நீர்—சூட்சமாக, சொல்லுவது, தோன்றவில்லை” (சூது)

கோ. “அடி—வீதியினில் நீ கண்ட ஆடவனாரோது”

மாத. “என்ன—வேடிக்கை வார்த்தைதானா வெதினியாகாது”

கோ. “அடியுன்—மேனிபசுலை பூத்த காரணம் ஒது
இப்போது—மாதே! (பே)

அனுபல்லவி

மாத. “சோதனையென் மீதிலாமோ
சுகிர்த நீறைகு ணமுனவெனதரு
மமீர்தயோக சந்தானே! (சூது)

நாதா! இதென்னமாயம்! யான் ஒன்றும் அறியேன், யான்
தங்கள் திருமுகத்தையன்றி வேறொரு ஆடவனையும் பார்த்த
தில்லையே! ஏன் இப்படி வீண் பழி சுமத்துகின்றீர்கள்?
(அழுகிறாள்)

கோ.

பரததையர்கள் பாசந்தீது

பணமெலாம் பறித்திடுங் குணமிலரப்

படுநீலி உனைப் பார்ப்பதுந் தீது

(பேசா)

மா. ஆ! என் சகியே! இவ்விதம்—என் காதலர்—திடீரென எழுந்து—என்மீது வீண் எண்ணங் கொண்டு—பலவாறாக நிந்தித்து—மனம் விண்டுபோகின்ற மாயம்—ஒன்றும் விளங்கவில்லையே. சகியே! யான் என் செய்வேன்? யான் ஒருவிதமான குற்றமும் செய்ததில்லையே!

வச. அம்மா! அவங்க—ஒங்களுக்கு மாலைபிடமுன்—மாநாய்கன் செட்டி மகள் கண்ணகியைக் கல்பாணஞ் செய்திருக்கிறாங்களாமே.

மா. சகியே! நீ கூறுவது முழுதும் உண்மையே. தன் ஆசைக் கண்ணாட்டியாகுங் கண்ணகியின் நினைவால்—என்மீது தப்பிப்பிராயங் கொண்டதுபோல நடித்துப் போயிருக்கிறான். ஆ! பாவி! சண்டாளி! துரோகி! யான் பொதுமகளாயிருந்தும்—கொண்ட பெண்டாட்டி போல—இவனுக்கு—சகல உபசரணைகளெல்லாம் செய்தேனே—ஈ! என்ன மதியீனம்? தாமசகுணத்தால் என் ஆசை நாயகரைத் தூஷித்தேனே! ஐயோ! ஒருகூணமேனும் அவரைப் பிரிந்து உயிர் வாழ்வேனோ?

இராகம்—முகாரி!

தாளம்—ஆகி.

பல்லவி

ஐயோ சகியே மானே

அன்பனைக் கூட்டிவாடி

(ஐயோ)

அனுபல்லவி

அன்பனைக் கூட்டிவாடி—அயருசெனுளம்வாடி

(ஐ)

காரணம்

ஆசைதருமனான ஆதரிக்குங் கண்ணான

நேசமெலா மறந்து ரெட்டுயிர்த்துப் போனமாயம்

(ஐ)

கந்தபரிமளங்கள் சந்தம் அணிவதற்கு
எந்தவிதமும் பணம் எவர்கொடுப்பாரோ சகி (ஐ)

சகியே! ஆசையும் நேசமும் ஒருபுறமிருக்க—கந்த, களப, கஸ்தூரி முதலிய வாசனைத் திரவியங்கள் வாங்குவதற்குக் காசு பணம் கூசாமல் கொடுப்பவர் யாரோ? அலங்கீர்தமாக யாம் அணிவதற்கு ஏற்ற பட்டுப் பட்டாடைகள் யார் வாங்கிக் கொடுக்கப்போகிறார்கள்?

வச. அம்மா! வருந்தவேண்டாம். இவர் போனால் இன்னுமொருவர் வருவார்தானே. கடவுள் எங்களைக் கைவிட்டுவிடுவாரா? வா, அம்மா! வீடுசெல்வோம்.
(போகிறார்கள்)

(காட்சி முடிக்கிறது)

இரண்டாம் அங்கம்

முதற் காட்சி

இடம்:—மாகாய்கண் மனை; ஓர் அறை.

கண்ணகி, தோழி, தேவந்தி, கோவலன்

தோ. அம்மா! என்ன! ஒருவாராய் இருக்கின்றீர்கள்? இச்சிலம்புகளை அணிய மறந்துவிட்டீரோ?

இராகம்—கேதாரகௌள.

தாளம்—திஸ்ர—ரூபகம்.

பல்லவி

க. சென்ற கணவர் மீண்டாரல்லர் சிலம்புகள் ஏண்டி (செ)

அனுபல்லவி

கன்றுதேயென் உள்ளம் ஐயோ

கணவன் இல்லாத வீடுகாடாருமே (செ)

சகியே! அந்தப் படுபாவி—மாதவி—அவன்பின் சென்ற
என் ஆருயிர்க் காதலர்—இத்தனை நாளாயும்—வரவில்லையே.
கணவனில்லாத எனக்கேண்டி சிலப்புகள்?—யார் பார்த்து
மகிழ்வதற்கு?

தோ. அம்மா! தங்கள் செங்கயல் நெடுங்கண் அஞ்சனம்
மறந்ததே. மதிபோன்ற திருநுதல் திலகம் இழந்தது. மை
யிடுங்கூந்தல் நெய்யணி மறந்தது. ஐயோ! மங்கல அணியே
யன்றி மற்றைய அணிகளை மறந்திரோ?

(பாட்டுத்தொடர்)

சுரணம்

ஆளில்லாத மங்கைகனக்கு அணி கலனாவதென்றே
ஆடவனில்லா மகட்கு அழகுபாழ் என்பர் பெரியோர்
ஆருயிர்போலுங்காதலன் அருகிருந்தால்வருமே இன்பம்
ஆருடன் இனிப்புக்வேன் ஆற்றகில்லேனே சகியே (செ)

“ஆளில்லா மங்கைக் கழகுபாழ்” என்று ஆன்றோர் கூறி
யுள்ளார்கள். ஓர் கற்புடைய மாதாக்கு அணிகலனாவது தன்
நாயகனைப் பிரியாது அவன் பணியாற்றலேயாம். என் அன்பன்
அருகிருந்தால்—அதுவே என் பாக்கியம் ஆகும். என்செய்வேன்?

தோ. அம்மா! அதுதான் போகட்டும். வெளியே வர
வொண்ணாதா? தென்றலும் நிலாவும் தங்கள் மேனியில் பட
வொண்ணாதென்று இச் சாளரங்களையெல்லாம் அடைத்தீர்கள்?
ஐயோ! முத்துமுத்தாகக் கண்ணீர் இறைக்கின்றீர்களே! ஊனோ
உறக்கமோ கிடையாதே! நேற்று விடியற்காலத்தில் தாம்
கண்ட கனவை யோசித்து, யோசித்துக் கவலைப்படுகின்றீர்
களோ?

க. கவலை இல்லாமல் முடியுமா? அடி—சகியே!—யான்—
எவ்வண்ணம் சகிப்பேன்?—ஆருயிரணைய ஆசைநாயகர்—என்
னைப் பிரிந்தனானறே—என்னுயிரையும் கவர்ந்து கொண்டார்—
யான் ஓர் நடைப்பிணமானேன். (ஆயாசமாய்ச் சாய்கிறாள்)

[தேவந்தி வருகிறாள்]

தோ. (எழுந்து) அம்மா! வாருங்கள். வாருங்கள்.

தே. ஏது, உங்க அம்மாள் துயில்கின்றனள் போலிருக்கிறதா?

தோ. தூக்கமொன்றுமில்லை—சற்று ஏக்கமாயிருக்கிறாள் ஊனோ!—உறக்கமோ!—எப்போ பார்த்தாலும், கண்ணீருக்கம்பலையுமாகத்தான் இருக்கிறா. பிரிந்த கணவன் மறுபடியும் எப்போ வருவான், எப்போ வருவான் என்ற எண்ணமாகவே இருக்கிறா.

தே. எல்லாந் தெரிந்தே இங்குவந்தேன்.

க. (விழித்து) ஆ! தேவந்தி! நீ எப்போது வந்தாய்? சற்று ஆயாசமாய் உறங்கிவிட்டேன்போலும். அடி! சகீ! நீ யாவது எழுப்பக் கூடாதா?

தே. அம்மா! சற்று முன்பாகத்தான் வந்தேன்.

க. ஏது தனிமையாக வந்தாய்? உன்னைக் கண்டு வெகு நாளாயிற்று. உன் சுகமெப்படி? எத்தனை குழந்தைகள்?

[தோழி உட்செல்கிறாள்]

தே. குழந்தையாவது குட்டியாவது! கொண்ட கணவனைக் காணவில்லை. உன் கோலந்தான் என் கோலமும்.

க. என்ன சமாசாரம்? அந்த மாயக்காரி மாதவி என்காதலனை மயக்கிக் கூட்டிச் சென்றதுபோல உன் கணவனையும் யாரோ பொதுமகள் மாயப்பொடிதூவி மயக்கினளோ?

தே. மாதவியுமல்ல! மாயப்பொடியுமல்ல!—அற்புதமாக அந்தர்த்தானமாயினன் எனதாருயிர்க் காதலன்.

க. இதென்ன புதுமை? எப்படி? எப்படி?

தே. அம்மா! கண்ணகி! கவனமாகக் கேட்குதி. யான் ஓர் நாய், என் கணவனுக்குத் தாம்பூலங் கொடுத்துக்கொண்டு நின்றேன்—திடீரென, என் நாயகர் உட்கார்ந்த அதே இடத்தில் ஓர் தேவ ஒளி தோன்றியது. என் சரீரமோ நடுங்கியது— அம்மா! இப்பொழுது அதை நினைக்கும்பொழுதே மயிர் சிலிர் சிலிர்க்கிறது—அந்தப்பிரகாசமானது ஆகாயத்தில் மின்னென மறைந்தது. பின், “நீ என் கோட்டத்துக்கு வந்துசேர்” என்ற அசரீரி கேட்டது.— உடனே, நான் அங்கும் இங்குமாக ஓடி— “நாதா! நாதா! எங்குற்றீர்! எங்குற்றீர்!” என்று அலறித் துடித்தேன்.

க. தேவந்தி! இதோ பார் எனக்கும் உரோமாஞ்சிதம் கொள்ளுகின்றது—உண்மையாக ஈது ஓர் அற்புதமே. பின்?

தே. என் அழகையைக் கேட்டு, உறவினரெல்லோரும் வந்துவிட்டனர். இந்த அற்புதத்தைக்கேட்டு எல்லோரும் அதிசயித்தனர். அதன் மர்மந் தெரியாது மயங்கினர். அப்போது என் மாமி மாலதியார் என் கணவரின் தெய்வீகமான உற்பவ வரலாற்றைக் கூறினார்.

க. தேவந்தி! தபவுசெய்து அவ்வரலாற்றைக் கூறுவாய்.

தே. (அகவல்)

“மாலதி மாமி, மலடி யாதவினால்
மற்றுமோர் பெண்ணை மாமாமுடித்துப்
பெற்றனர் புத்திரன் பேணி வளர்க்குநான்
தாயார் வெளிசெலத் தாங்கொணப் பசியால்
பாலனமுதிட, மாலதி ஊட்டிடத்
தொண்டை பால்விக்கிக் கொன்றது குழந்தையை.
“பசிதீர்க்கப்போய்ப் பழிவந்ததே”என
கண்ட ஆலயமெலாவ் கொண்டு சென்ற லும்
கடவுள நிரங்கிலராகவே கவன்று
சாத்தன் கோட்டம் சார்ந்து வரகிடப்ப
நயொமத்தில் சுடுகாட்டுப் பேய்
நாடிவழுங்கிடப் பாலனைக்காண
தடித்துப் புலம்பிட அங்குள சாத்தன்

தெய்வம் வந்து “தேம்பி அழாதே
 ஒல்லை நீ போய்வழி உயிருடன் பாலனைக்
 காண்பா”யென்னக் சடித வண்டப்ப
 மாண்புறு பாலன் வடிவுறூஉந் தெய்வம்
 வழிவரு சேலை அழுது கிடந்திட
 மனையிற் கொடுபோய்த் தனையனைத்தாயின்
 கரந்தனி லீயக் களித்தனளாக
 அன்னவர் வளர்ந்து என்னை மணமுடித்து
 இன்னவில் ஆழ்த்தி மின்னலின் மறைந்தார்.”

இதுவே என் நாயகரின் தெய்வீக வரலாறு.

க. (பெருமூச்சுவிட்டு) என்ன! சாத்தன் தெய்வமே உன்
 கணவனாகச் சார்ந்து, பின் மறைந்த அற்புதமே அற்புதம்.
 அதன்பின்?

தே. அசரீரியின் பிரகாரம் என் நாயகர் கோட்டம் சென்று
 வணங்கினேன். உனது ஞாபகமும் என் மனதில் உதித்தது.
 நீயும் உனது காதலனைப் பெறவேண்டுமென்று வணங்கி இங்கு
 வந்தேன். அம்மா! நீர் உமது காதலனை விரைவிற் கண்டு மகிழ்
 வீர்.

க. அம்மையே! நீர் இவ்வாறு கூறுவதால் நான் என்
 காதலனைப் பெறுவேனென்பதில் ஐயமில்லை. ஆயினும் நேற்
 றிரவு—யான் சிறிது கண்ணயர்ந்திருக்கையில் ஓர் கனவு கண்
 டேன். அக்கனவை நினைக்க நினைக்க என் உள்ளம் நடுங்குகின்
 றது.

தே. என்ன கனவு? இயம்புதி.

க. இராமம்—சாமா

தாளம்—திஸ்ர-ரூபகம்

பல்லவி

அம்மா நான் கண்ட அருங் கனவை
 அன்புடன் கேளும்—

(அம்)

அனுபல்லவி

அம்மா என் காதலனும் நானும்
 அடைந்தோ மோர் நகரம்—

(அம்)

சரணம்

பத்தாமீது வஞ்சமான பழிவிழுந்ததும்
 பாரமான் தீங்கவர்க்கு நேரோ நேர்ந்ததும்
 முன்பு அவ்வூர் அரையற்கேயான் முறையிட்டதுவும்
 முனைந்த ராஜன் ராஜ்ஜியமும் முடிந்தபோலவும்
 தீக்கனவு கண்டு திகைத்தேன் தேவந்தியம்மா!
 தீது வருமோ ஏதுமறியேன் தேவந்தியம்மா!— (அம்)

அம்மா! இத்தீக்கனவால் என்ன தீங்குவருமோ தெரியாது.
 இவ்வாறு தீண்டியுற்ற காதலனோடு பின்பு யான் பெற்ற நலங்
 களைக் கேட்டால் நீயே நகைப்பாய்.

தே. (பாட்டு) “பூராகுவாசகுணலயா” என்றபடி

பல்லவி

நீ மிகத் துயருற லாகுமா?—அம்மா நீ
 நெறியின்படி யொழுதுவாய்—நீ யம்மா— (நீ)

அனுபல்லவி

நீயே முன்னோன்புகள் நேரே செய்யாததால்
 நேர்ந்தனவே தீங்குகள் ஆ! ஆ! அம்மா -- (நீ)

சரணம்

காவிரி நீராடிச் சாமன் கோட்டம் நாடி
 கைதொழுவே கணவனும் வருவார்தேடி— (நீ)

பெண்மணீ! வருவது வந்தே தீரும். வருந்துவதாலாவ
 தொன்றுளதோ! முற்பிறப்பில் உன் கணவன் பொருட்டு ஒரு
 நோன்பு செய்யத் தவறிவிட்டாய். அதனாலேயே உனக்கு இத்
 தகைய தீங்குகள் நேர்ந்தன; முற்பிறப்பில் நேர்ந்த குறையை
 இப்பிறப்பில் நிறைசெய்துகூடலாம். காவிரி சங்கமத்துக்கு
 அருகே சோமகுண்டம் சூரியகுண்டம் என்னும் பெயருடைய
 இரண்டு பெய்க்கைகளுக்கின்றன. அவற்றில் நீராடி அண்மையி
 லுள்ள காமன் கோட்டத்தில் சென்று தொழுதால் இப்பிறப்பில்
 எப்பொழுதும் கணவனைப் பிரியாத பெருவாழ்வு பெறுவதோடு

மறு பிறப்பிலும் போகநாட்டில் பிறந்து காதலனோடு களித்து மகிழ்ந்து வாழலாம். அப்பொய்கையிடத்திற்கு நாமும் போவோம் வருகி.

க. அது எப்படியாகும்? கணவனுடனல்லவோ காவிரி சங்கமத்தில் தீர்த்தமாடுவது நலம். அவ்வாறு துறை முழுகி தெய்வம் தொழுவது என் மரபுக்கும் என் நிலைமைக்கும் தகாது.

தோ. (ஒடிவந்து) அம்மா! அம்மா! உன் கணவன் வருகிறார்.

க. என் கணவரா! பரிகாசஞ் செய்கின்றாயா?

தோ. இல்லை அம்மா! உண்மையாக:—

தே. கண்ணகியைக் கட்டிமுத்தமிட்டு சொன்னேன் பார்த்தாயா, உன் காதலன் விரைவில் வருவானென்று. இனி உனக்கு ஒரு குறையுமில்லை. சென்று வருகிறேன்.

(செல்கிறாள்)

[கோவலன் வருகின்றான். கண்ணகி எதிர்சென்று அடிபணிகின்றாள்.]

கோ. இராகம்—பயிரவி. தாளம்—திஸ்ர—ரூபகம்.

பல்லவி

மோசம் போனேனே—ஊதி (மோ)

1. அந்த—மோசக் காரியின் வாசமே
பேசற்கரிய போக்கிய மென்று (மோ)

2. அவள்—மேனி மினுக்கையும் பேச்சையும்
மெய்யெனவே முழுது நம்பி (மோ)

3. அந்தப்—பொருளையே விரும்பும் பொதுமகள்
பொய்யொழுக்கத்தை மெய்யென்று நம்பி (மோ)

அனுபல்லவி

ஆசைக்குக்கள் என் ஆருயிரே தேனே
ஐயகோ! உணப்பிரிந்து மைந்துநுமா தவியை நம்பி (மோ)

கண்ணே ! கற்பிற்கணிகலமே ! உன்னையான் பிரிந்து அந்த
மோசக்காரியின் வலையில் சிக்கி மதமோசம் போனேன்.
ஐயோ ! உன் தங்க நிறமேனி வாட்டமுறலாமோ ! யான் மகா
பாவி ! மகாதுரோகி !

க. நாதா ! தாங்கள் வருந்தவேண்டாம்.

(பாட்டுத்தொடர்)

ஈரணம்

கோ.	என்குலத்தோர்	நட்டிவைத்த
	இருகிதியெலா	மிறைத்தேன்
	இப்பொழுது	வறுமையினால்
	இடருழந்து	வாடலுற்றேன்
	தப்பிதமே	செய்தேன் தேனே
	தாங்கிடுவாய்	கற்பின்மானே
	ஒப்பிநீயும்	ஏற்றருள்வாய்
	ஒவியமே	உனைமறந்து

ஓதரும் பொய் பல பேசியே

ஊடுருவும் ஓயில் வீசியே

பாதக போதகியாகிய

காதகி மா சுவியை நம்பி—

(போ)

பெண்ணே ! பொருளையே விரும்பும் பொதுமாதின் பொய்
யொழுக்கத்தை மெய்யென்று நம்பி மோசம் போனேன். என்
குலத்தோர் சேர்த்து வைத்த அரும் பொருளை யெல்லாம்
அவள் பொருட்டு அழித்தேன். இப்பொழுது வறுமையுற்று
நாணுகின்றேன்.

க. நாதா ! தாங்கள் வந்ததே பாக்கியம். சென்றுபோன
வைகளை மீட்டும் மீட்டும் சிந்திப்பதற் பயனென்றுமில்லை.
தாங்கள் மிகக் களைப்புற்றிருக்கின்றீர்கள். நாதா ! இத்தனை
தூரம் நடந்து வந்தீர்களே ! வாருங்கள்—போசனம் அருந்தி,
அப்புறம்—

கோ. சரி. உனதிஷ்டம்.

(உட்செக்கின்றனர்.)

காட்சி முடிகிறது.

இரண்டாம் காட்சி

இடம்:—மரநாய்கன்பனை, அந்தர்ப்புரம்

கோவலன், கண்ணகி.

உட்கார்ந்திருக்கின்றனர்

கோ. மாதே! நீ எப்படி உரைத்த போதிலும் என் மனம் சஞ்சலப்படுகின்றது. இழந்த என் செல்வத்தை எவ் விதம் மறுபடியும் பெறுவேன் என்பதே என்கவலை.

க. (பாட்டு) “மருகேலறா ஒருகவா” என்றபடி—

பல்லவி

ஐயனே மனம் கையவாகுமா—

(ஐ)

அனுபல்லவி

கோ. பொய்யனேன் பிரிந்து போனதை நினைத்தேன்

க. துய்யனேதுயரேன் தோகை நானருக்க (ஐ)

பிராணநாதா! தாங்கள் ஏதோ எனக்குத் தீமைசெய்து விட்டீர்கள்போல வருந்துவதனால் என் மனம் சகிக்குமா? தாங்கள் மனக்கவலையற்று இருந்தாலல்லவா எனக்குச் சந்தோஷம். இனி அந்தக் கவலையே வேண்டாம். மறந்துவிடுங்கள்.

கோ. (பாட்டுத்தொடர்)

ரணம்

கண்ணகி என் பெண்ணே காதலி என் கண்ணே
கண்ணியமிடியால் நாணமுறுகின்றேன்

க. கண்ணியமுன என் காற்சிலம்பு தந்தேன்
கண்ணமாக விற்றுத் தீர்த்திடும் மிடியை — (ஐ)

ஐயனே! இன்னும் என்னிடம் இரண்டு சிலம்புகள் இருக்கின்றன. அவற்றை இதோ தருகிறேன்.

கோ. கற்பிற்கரசியே ! இந்தத் துரோகியாகிய யான் செய்த தீமைகளை எள்ளளவுஞ் சிந்தியாது, உன் பெருந்தகைக் கற்பின் திறத்தை நிலை நாட்டினே.

விருத்தம்

“மதுரித மடப்பும்பாவாய் ! மதிக்கொணர்ச்சிலம்பு விற்பே
நிதிதனை ஈட்டி ஈட்டி நிகரில் வாணிகங்கள் செய்தே
முது பொழுதிழந்த செல்வ, மும்மடங்காக்க முன்னி
மதுரைமாநகரஞ் செல்வேன் மங்கை நீ விடைநல்காயே.”

என் கண்மணி ! நீ சொல்லிய சிலம்பை விற்று அப்பொருளையே மூலதனமாக வைத்து, வாணிகம் செய்து நான் இழந்த பொருளை மீண்டும் சேர்க்க எண்ணி இருக்கின்றேன். அதற்காக, இவ்விடம் விட்டு மதுரைமாநகரம் செல்லல்வேண்டும். விடைகொடுப்பாய், கண்ணே !

க. இராகம்—ஆனந்தபயிரவி

தா—ஏகம்

என்னை விட்டு மதுரை ஏக
எண்ணமுங் கொண்டீரோ.—

(எ)

கோ. உன் அரிய பாதம் கற்கள்
உறுத்தும் அடிமானே.—

(உ)

பெண்ணே ! கானகம் என்றால் உனக்குத் தெரியாது—கல்லும் முள்ளும் செறிந்து இருக்கும். அவைகள் உன் பஞ்சினுமெல்லடியை உறுத்தி வருத்தும். கண்ணே ! நீ இங்கேதானே இருப்பாய்.

க. நீ இருந்தால் கானகமும், நிகரில் நகராகும்
நின்னையின்றி நன்னகரும், நெடிய மணற்காடே

பிராணநாதா ! தேவரீர் என்னுடன் இருந்தால், மணற்காடும் எனக்கு நல்ல நாடாகும்.

கோ. எரியு மணற் காட்டினூடே, எவ்விதம்நீர் நடப்பீர்,

க. உம்-பிரிவிலுஞ் சுடுமோ அந்தப், பெரிய மணற்காடே

பிராணநாதா! உமது பிரிவாற்றாமையால் வரும் துன்பத்
தைப் பார்க்கிலும் அந்தச் சடுமணற் காட்டினால் வருந் துன்பம்
அவ்வளவு பெரிதோ?

கோ. “காத வழி தூரந்தானும் கடுகி நடந்தறியாய்
சோதனை செய்யாதே மாதே சுகமாயே யிங்கிருப்பாய்”

பெண்ணே! நான் சொல்வதைக் கேள். ஒரு காதம் தானும்
நடந்தறியாத நீயோ முப்பத்தொரு காத வழியையுந் தாண்டப்
போகிறாய். கண்ணே! சிலம்பு விற்றுச் சீக்கிரம் வருவேன். தடை
சொல்லாதே.

க. என்னை விட்டு ஏகுவீரே, வென்னுயிரை மாய்ப்பேன்
என்ன தீங்கு நேரிடினும், உம்மைவிட்டு அகலேன்— எ

பிராணநாதா! ஒரு கணமேனும் யான் தங்களைப் பிரிந்து
உயிர் வாழ்வேனோ! பிராணத்தியாகம்—

கோ. கோமளமே கோகிலமே, கூடநீயும் வருவாய்
கூடலால் வாயிலானைக் கூடலாகும் விரைவாய்

கண்ணே! உன்னைத் தனியேவிட்டு மதுரைக்குச் செல்வே
னென்ற நினைத்தனை? சரி. நீயும் என்னோடு புறப்படுகிறது
தானே.

க. நாதா! திருவாதிரையில் பிரயாணஞ் செய்யக்கூடாதே.

கோ. “நலிந்தோர்க் கில்லை நானாங் கோளும்.” கண்ணே! நீ
என்னுடன் வரும்பொழுது ஒரு தீங்கும் வராது. இப்பொழுதே
புறப்படுவாய்.

க. ஏது அவசரப்படுகின்றீர்கள்? வழிநடையால் பசி, தாகம்
ஏற்படாதா? அதுவுமன்றி, வழியில் யாரும் அத்திசுள், பரதேசி
கள் நம்மிடம் யாசித்தால் என்ன கொடுப்பது? யான் கட்டுச்
சாதங் கட்டி வருகிறேன். சற்று உட்காருங்கள்.

(உள்ளே செல்கிறாள்)

கோ. (தனிமொழி)

விருத்தம்

“என்னிரு கண்மணியனையான் என்னுடனே வரத்துணிந்தான்
பின்அவனை விட்டேகில் பிராணத்தியாகம் புரிவான்
என்ன வரினும் வருக! ஈசனவன் எவ்வயிர்க்கும்
முன்னை வினையின்படியே முயக்குவிப்பனே யாமால்”

இவனோ—என்னுடன் வரத் துணிந்துகொண்டான். எவ்
விதம் இந்தக் கல்லும் முள்ளும் செறிந்த கானகத்தைக் கடக்கப்
போகின்றான்? இவனைவிட்டுச் செல்வோ மென்றாலும் மனம்
ஒருப்படவில்லை. இரு தலைக் கொள்ளி ஏறும்புபோல் என் மனம்
தத்தளிக்கின்றதே. இவனோ சாதக்கட்டி வருவதற்குச் சில
நாழிகை செல்லும். இவனை விட்டுச் சிக்கிரம் செல்லுவோமா?
ஈ! என்ன மதியீனம்! அப்படி யான் செல்வேனையானால்—
பிராணத்தியாகஞ் செய்துகொள்வான். மேலும் நிச்சயமாகக்
கூட்டிச் செல்வேன் என்று கூறிப் பின் ஏமாற்றுவது எவ்வளவு
துரோகம்!

க. (கட்டுச்சாதத்துடன்) வாருங்கள். பிராணநாதா!

கோ. (பாட்டுத் தொடர்)

வாடி வாடி மாதாசே மாமதுரை செல்வோமடி
வழிவருத்தம நேராமலே வண்ண வண்ணப் பாட்டுப் பாடி
வா, எனதருகே வா, மடமயிலே வா
திடமுடனே வா, திருமதரை
சேடியே, நாடியே கூடிடவேணுமே
தேனே மானே நாசின சொன்னேனே—

வா.

(போகின்றனர்)

(காட்சி முடிகிறது)

மூன்றாம் காட்சி

இடம்: - சோலை

கோவலன், கண்ணகி, கவுந்தி அடிகள், சாரணன்.

க. நாதா! மதுரை முதுர் எங்கிருக்கின்றது?

கோ (பாட்டு) "ராசதாரை" என்றபடி
பல்லவி

காத வழி தூரம் காதலியே வந்தோம்

கால் சோர்ந்தே நீ தளர்ந்தாய்—

(காத)

அனுபல்லவி

கா—ன—லா—லே—வா—டி

களைத்தனையோ தள்ளாடி, நீயும்—

(காத)

சரணம்

கவுந்தி அடிகள் வாழும் தவமிருசோலை பாரு

கடுகி—நா—மே—சென்றகாலில் வீழ்ந்துபணிவோம்—கா

பெண்ணே! இதுவரையும் நாம் ஒருகாத தூரம் நடந்திருக்கின்றோம். இன்னும் முப்பது காதம் இருக்கின்றது மதுரை முதுருக்கு. இச்சோலையில் கவுந்தி அடிகள் ஆச்சிரமம் உண்டென்று வழிச்செல்வோர் கூறினார்கள். ஒகோ! அதேரா 'வீற்றிருக்கும் பெரியார் அவர்களையாகும். (சமீபித்து) கவாய்! நமஸ்கரிக்கின்றோம். (வீழ்ந்து வணங்குகின்றனர்)

கவு. மக்காள்! மங்களமுண்டாகுக! எழுந்திருங்கள். அழகும், குலமும், ஒழுக்கமும் வாய்ந்த நீங்கள் இருவரும் துன்பத்தால் நலிந்தாரைப்போல வீட்டைவிட்டு வெளியேறுவதற்குக் காரணம் என்ன?

கோ. ஐயனே! பொருள் தேடும்பொருட்டு மதுரைமாநகரத்திற்குச் செல்கின்றோம்.

கவு. ஐயோ! மதுரைமா நகரத்திற்கு இன்னும் நாட்டு வழியாகவும், காட்டுவழியாகவும் நெடுந்தூரம் இருக்கின்றதே. வழியில் நிறைந்து கிடக்கும் கல்லும் முள்ளும், இம்மாதின் மெல்லிய கால்களில் உறுத்துமே இம்மெல்லியல் மாத அவ்வழியை எவ்வாறு கடக்கப்போகின்றீர்கள்? — ஆயினும், ஊழ்வினைப்பயன் யாதோ? அதையார் அறிவார்? நானும் செந்தமிழ்பயிலும் மதுரையில் சென்று அறவுரை கேட்கும் ஆர்வமுடையேன். ஆகையால் நானும் உங்களுடன் வருகின்றேன்.

கோ. (வணங்கி) அடியேங்கள் செய்த தவமே தவம், பெண்ணே! இனி எங்களுக்கு ஒரு குறையுமில்லை.

கவு. மக்காள்! நாங்கள் மதுரைக்குச் செல்லும் வழியிலுள்ள கஷ்டங்களைக்கூறுகின்றேன் கேளுங்கள்.

(பாட்டு இராகம்—காபி.

தாளம்—ஆதி.

பல்லவி

மக்களே! நீங்கள் மதுரைக்குச் செல்லும்வழி வருத்தத்தை என்னென்றுரைப்பேன்—என் அருமை (மக்)

அனுபல்லவி

மிக்கவே வெயில் எரிக்கும் அதுதப்பினால் வெண்குடி மணற்காடி வருமே ஐயோ— (மக்)

சரி. நாங்கள் வெயிலுக்கும் சுடுமணலுக்கும் பயந்து சோலைவழியே செல்வோ மென்றால்.

(பாட்டுத்தொடர்)

காணம்

வழியில் வள்ளிக்கிழங்கெடுத்த பெருங்குழிகள் மரம் உதிர் மலர் மறைக்கும்—நாம் அவற்றில் மறந்து பாதம் வைப்பின் மடங்கி ஓடிந்துவிடும் மற்றொருபாதை ஏகில்—என் அருமை— (மக்)

அக்குழிகள் இருக்கும் இடம் தெரிந்து ஒதுங்கிச் செல்வோமானால்,

தணிந்த கிளையின் முற்றிப் பழுத்ததேனின் பலாப்
பழங்கள் வழியைத் தடுக்கும்—அததப்பினால்
மணங்கொள் மஞ்சள்முளை வருக்கை விழுவினாகள்
வருத்திக் காலில் உறுத்தம்— என் அருமை— (மக்)

இந்த நிலப்பாதையை விட்டு வயல் வழியாகப்போவோ
மாணல்,

வயலில் மீணுண்பதற் கய்வில் வீறு நீர் நாய்
கயல்கள் புரளுவதையும்—வானை மீன்கள்
வலிந்துபாய்வதையும் மலக்குமிளிர் வகண்டு
கலங்குவாளேயும் மாத—அன்றியும்
வரப்பின்வழியே சென்றால் உரப்பும் உழவர் இட்ட
பருத்தருவளை மலரில்—மதுவை உண்ணும்
பொருட்டித் தங்கியிருக்கும் வண்டுகள்மேல் நடந்தால்
பொடிந்து நரிந்து இறக்கும்—என் அருமை— (மக்)

சரி, வயற்பாதை விட்டு கால்வாய்ப் பாதை செல்வோ
மாணல்,

நந்தம் நண்டும் அங்கும் இங்கும் நகரும் அதை
நாம் நசித்திடல் கூடும்—இது வொழிந்து
வந்தி ஆளாய் வந்த சந்தான் வாழ்மதுரைக்
கேய்ந்த வழி வேறிலை—என் அருமை— (மக்)

மக்காள்! இதுகாறங் கூறிய சோலை வழியும் வயல் வழி
யுமல்லாது மதுரைக்குச் செல்ல வேறு வழியுமில்லை. ஆகை
யால், நான் கூறிய இடங்களைக் குறிப்பாயறிந்த, ஒருயிர்க்
கும் கேடு செய்யாமல் நாம் வழிச் செல்லவேண்டும். வாருங்
கள் செல்வோம்.

[அருக சமய சாரணன் வருதல்.]

கவு. சுவாமீ! நமஸ்காரம் (வணங்குதல்)

விநந்தம்

கா. “அன்பனே உபதேசக்கேள் ஆற்றிய விணப்போகங்கள்
பின்பயன் ஈந்தே தீரும் பெரும்புயற்சிப்போலப்
புன் புலால் யாக்கைநில்லா புண்ணியனுரைத்த வேதத்
தீன்பொருள் பெற்றாலன்றி இரும் பிறப்பொழியாதன்றே.”

வினையின் பயன் வந்தேதீரும். மக்கள் உடம்பானது கடுங்
காற்றுள்ள நெடுவெளியில் ஏற்றப்பட்ட ஒளி விளக்குப்போல
நில்லாதொழியும். எண்ணருங் குணங்களை உடைய இறை
வன் அருளிய மறையின் ஒளியைப்பெற்றால்லது பிறவியா
கிய சிறையினின்றும் வெளியேற முடியாது. இவ்வுபதேசங்களை
உன் இருதயத்தில் எழுதிக்கொள்.

கவு. (பாட்டு) “ஆதி அனாதியுமாகி” என்றபடி.

இறைவன் திருமொழியல்லால்—பின்னை
இழிந்த மொழி கேட்குமோ என்செவிகள்— (இ)

முறைமையாக அவன் குணங்கள்— எல்லாம்
மொழிவதற்கன்றி எழுமோ என் நாவும்— (மு)

கறையுடைக் கண்டன் கழல்கள்—அவை
காண்பதற் கன்றித் திறக்குமோ கண்கள்— (க)

அறவாழி அந்தணற்கல்லால்—என
தங்கமும் பூமியிற்றங்கவுமாட்டா— (அ)

மறையோதும் இறையவற் கல்லால்—என்றன்
மலர்க் காங்குவியுமோ மறைவல்ல முனியே— (ம)

மலர்மிசை வகிணன் அடியை—அல்லால்
மற்றென்றை அணியுமோ மணிமுடிதானும்— (ம)

ஒருவன் மொழியினுக் கல்லால்—மற்றை
ஒருமொழிக்கும் உருகுமோ எனுள்ளம்— (ஒ)

சா. அன்பனே! இறைவன் உனக்கு இன்னருள் புரிவா
ராக. மக்கள்! உபதேசம் ஞாபகத்தில் எப்பொழுதும் உறை
த்து நிற்கும் வண்ணம் உங்கள் இருதயத்தை இறைவனிடம்
அர்ப்பணம் செய்யுங்கள். சுகமாகச் சென்று வாருங்கள்.

(செல்கிறான்)

கவு. மக்கள்! வாருங்கள் காகிரியாற்றைக் கடப்போம்.

(போகின்றனர்.)

காட்சி முடிகிறது.

நான்காம் காட்சி

இடம்:—பூம்பொழில்

காமுகர் இருவர், கவுந்தி அடிகள், கண்ணகி, கோவலன், மறைமுதுகிழவன்.

கோ. சுவாமி! என்காதலியோ காவிரியாற்றைக் கடந்த சிரமத்தால் களைப்புற்றனள். இப்பூம் பொழிலில் சிறிது நேரம் தங்குவோமா?

கவு. அப்படியே ஆகட்டும். நான் அம்மா நிழலில் உட்காருகின்றேன்.

(உட்காருதல்)

கா—ஆண். (தெம்மாங்கு)

மல்லிகைப் பூஞ்சேலை, மங்கையே இவ்வேளை
மாமலர்கள் ஆடி வண்ணப்பாட்டுப்பாடி
வந்தோமே பூம்பொழிலில்—அன்னமே—சொர்னமே
மன்மதன் விழாக்கொண்டாட—

(மல்)

[காமுகப்பெண்ணுடன் கைகோர்த்து ஆடல்].

கா—பெண். நாதா! அதோ! பாருங்கள்.

மன்மதன் என்று நீரும் மணிவாய்திறந்திடமுன்
மன்மதனும் ரதியும் அங்கே வந்திருக்கிறாரே மன்னா— (மன்)

ஆஹா! என்ன காந்தி! என்ன அழகு!

கா—ஆண். பெண்ணே! அவ்வனிதை, யாராய் இருக்கலாம்? மகாலட்சுமியோ! தேவமாதர்களில் ஒருத்தியோ!

கா—பெண். அவள் யாராயிருந்தாலும் இருக்கட்டும். அம்மஹா புருடன் யாராய் இருக்கலாம்? மன்மதனே! மகாவிஷ்ணு மூர்த்தியோ! காந்தருவனே! மன்னா! அவர்கள் யார் என்பதை அறிவோம். அம்மாநிழலில் இருக்கும் பெரியவரைக் கேட்போம்.

கா—ஆண். பெரியவரே! உம்முடன் இருக்கின்ற இவ்
விருவரும் யாவர்?

கவு. இவர்கள் இருவரும் என்னுடைய மக்கள். வழி
நடந்த வருத்தத்தால் மனம் வருந்தி இருக்கின்றார்கள். அவர்
களிடம் ஒன்றும் பேசாமல் விலகிப்போயின்.

கா—ஆண். (நகைத்து) அறிவாற் சிறந்த அருந்தவத்
தோரே! ஒருவயிற்றிற் பிறந்த ஆணும் பெண்ணும் காதல
னும் காதலியுமாக வாழலாமென்று நீர்கற்ற எந் நூலாயினும்
கூறுகின்றதோ சொல்லும்.

விருத்தம்

கண். இந்தத்தீமொழியைக் கேட்க என்னமுன்செய்தேனையோ
வந்த இக்கொடியர் யாரோ மதியாமல் வார்த்தை கூற
எந்தையாம் அடிகள் தம்மை ஏனனஞ்செய்ததீயோர்
வெந்திறல் விலங்கே யல்லால் மிக்கமானிடராவாரோ.

நாதா! இவர்கள் எங்களை நிந்தித்ததுமன்றி அடிகளையும்
ஏனனஞ்செய்தார்கள்.

பெரியோரை நிந்திப்பவர் பெருவிவங்குகளேயன்றி மேன்மை
பொருந்திய மனிதராகார்.

கவு. (எழுந்து) ஹே! காமுகர்கள்!! நீவிர் இம்முள்ளுடைக்
காட்டில் முதுநரியாகுக.

[காமுகர் நரியாகி ஊளையிடுதல்]

கோ. (பாட்டு) இராய்—ஆரயி.

தாளம்—ஆதி

பல்லவி

பெறுதற்கரிய எங்கள் பெருமானே சிறியோர்
பிழையைப் பொறுத்தருளுமே —

பெ.

அனுபல்லவி

நெறி யினின்று நீங்கினோர் நீரல கூறினும்
அறியாடை யாகுமென்று அறியல்வேண்டும் சாமி.—

பெ.

சரணம்

சையர்களாயிடினும் காமுகராயிடினும்
 பொய்யர்களாயிடினும் புலையர்களாயிடினும்
 செய்தவத்தீர்நீரே திருமுன் பிழைத்தவர்க்கு
 உய்திக் காலமுரையீர் உந் திருப்பாதம் போற்றி.— பெ.

சுவாமீ! சீழ் மக்களாயிருந்தாலும், கயவர்களாயிருந்தாலும்
 தங்கள் அறியாமையினால் தேவரீர் திருமுன்பு பிழை செய்து
 சாபம் பெற்ற இக் காமுகர்கள் மீது கருணை கூர்ந்து சாப விமோ
 சனஞ் செய்தருளுமாறு வேண்டுகின்றோம்.

3வு. மக்கள்! உங்கள் வேண்டுகோளுக்கு மகிழ்ந்தேம். இந்
 நரியாரிருவரும் உறையூர் மதிப்புறம் ஓர் ஆண்டு துன்பம் உழந்து
 பின்னர் முந்திய பிறப்பைப் பெறுவார்கள். மாலைக் காலம் சமீ
 பிக்குமுன் ஒரு காதமாவது நடக்கவேண்டும்.

[மறை முது கிழவர் எதிர்வரல்]

ம. (பாட்டு) வீரத்தம்

வாழ்க வாழ்க மா மதராபுரி
 வாழ்க வாழ்க மதுரைவாழ் மாந்தரும்
 வாழ்க வாழ்க மதுரை மன்னவனும்
 வாழ்க வாழ்க மன்னவன்றேவியே.

கோ. ஐயனே! உமது ஊர் யாது? நீர் எங்கிருந்து வருகின்
 தீர்? யாரைப் புகழ்கின்றீர்?

ம. காண் மாங்காடென்னும் ஊரிலுள்ளவன். வரும்பொரு
 ளுரைக்கும் வன்மையுடையேன். ஆயிரந் தலைபுடைய ஆதிசேடன்
 மேல் அறிதுயில் கொள்ளும் அஞ்சன வண்ணனது அழகிய
 கோலத்தைக் கண்டு தரிசிக்க இந்நாட்டிற்கு வந்தேன். பாண்டி
 நாட்டரசனின் பெருஞ் சிறப்பையும் அருஞ் செயலையும் என் கண்
 குளிரக் கண்டீடன். ஆதலால் அவன் புகழை வாழ்த்தினேன்.

கோ. மறை முனிவரே! மதுரைக்குப் போகும் நல்ல மார்க்கம்
 நனில்வீர்.

ம. சொல்வேன் கேளுங்கள். பாறையும், பருங் கல்லும், பேய்த்தேரும் நிறைந்த இக் காட்டு வழியைக் கடந்துபோய்க் கொடும்பாளூர், நெடுங்குளம் என்னும் இரண்டு ஊர்களுக்கும் மத்தியிலுள்ள ஏரிக்கரையைக் கழிந்து சென்றால் வழிச் செல்வோர் மயங்கும்படி சூறையுதம் போன்று மூன்று கவராகப் பாதை பிரியும். வலதுபக்கமாய்ப் பிரிந்து செல்லும் வழியே போனால் கடத்தற்கரிய ஓர் மூங்கிற் காடு வரும். அதனைக் கடந்து அப்பாற் சென்றால் சிறுமலை என்னும் குன்று விளங்கித் தோன்றும். அம் மலையின் அருகேயுள்ள வழியே சென்றால் மதுரை சேரலாம். மேற்கூறிய இரு வழிகளிலும் செல்லாமல் மத்தி வழியே சென்றால் அது மிக நல்ல வழியாய்த் தோன்றும். ஆனால் காட்டு வழியில் ஓர் தெய்வம் குறுக்கிடும். அதனால் ஓர் தீங்கும் வராது அத் தெய்வத்தினின்றும் தப்பிவிட்டால் மதுரை மாநகரத்தை எளிதில் அடையலாம்.

கவு. மறை முனிவரே! தாங்கள் எங்கள்மீது கொண்ட கருணைக்குக் கைம்மாறு உளதோ! இம்மூன்று வழிகளில் எங்களுக்கு ஏற்ற வழியே நாங்கள் செல்கின்றோம்.

ம. ஆஹா! நல்லது. தங்கள் இஷ்டம். (செல்கிறார்)

க. மக்காள்! இவ்விராக்காலம் அச்சோலையிற் றங்கி அப்புறம் நாளேக்காலை அம்மத்திவழி செல்வோம். (போகிறார்கள்)

(காட்சி முடிக்கிறது)

ஐந்தாம் காட்சி

இடம்:—சோலை (மத்தி வழி)

வனதேவதை, கோவலன்.

கே. (பாட்டு) இராகம்—நாமவர்த்தினி. தாளம்—சதூர-ரூபகம்

பல்லவி

பொய்கை யொன்று தோன்றியது

புனிதமானது.—

பொ.

அனுபல்லவி

தையலாள் என் கண்ணகியாள்

தாசுந் தீர்க்கும் ஜலங்கொண்டேச.—

பொ

கரணம்

நொடிப்பொழு தில் வருவேனென்று, நுவன்று தடாகம் தேடித் தேடி
 வடக்குநாடி அதிகதூரம் வழி நடந்து வருந்தலானேன்
 மடக்கொடியாள் தாகத்தினால், மயங்கிடுவாள் நியங்கிடுவாள்
 திடத்துடனே கவுந்தி அடிகள் தேற்றிக் கவலை மாற்றிடுவார்— பொ.

இவ்வளவு தூரம் கானல் நீரைத் தடாகமென நம்பி அங்கும்
 இங்கும் அலைந்து ஒருவாறு இப்பொய்கையை அடைந்தேன்.
 ஐயோ! தாகத்தினால் வருந்துவானே என் ஆருயிர்க் காதலி. இப்
 பொய்கையில் ஜலம் மொண்டு போவேரம்.

[வன தேவதை, மாதவி தோழி வசந்தமாலே உருக்கொண்டுவருதல்]

வ. மன்து! நமஸ்காரம். (வீழ்ந்து வணங்கல்)

கோ. அடி! வசந்தமாலே! நீ இங்கு எப்படி வந்தாய்?

வ. (பாட்டு) “நாத சங்கீதப்பொன்” என்றபடி.

பல்லவி

ஐயனேநீர், மாதவியை அகன்றவுடன்
 அரிவை மனங் கலங்கி அலறி வீழ்ந்தாள்.— ஐ.

அனுபல்லவி

செய்ய கண்களில் முத்துக் கண்ணீர் சொரிந்தாள்
 தேமற் படர்ந்த மார்பின் மாலே தெறித்தாள்
 தேம்பலுற்றாள் தேம்பலுற்றாள்—
 தேவே யுனை நினைந்து தேம்பலுற்றாள்.— ஐ.

கரணம்

ஆவியனைய வெனை, அகற்றிவிட்டாள்
 அடவிதனிலே யெனை, அலையவிட்டாள்
 ஆதரிப்பீர்—எனை—ஆதரிப்பீர்
 ஆதரவற்ற எனை ஆதரிப்பீர்— ஐ.

ஐயனே! மாதவியாம் என் தலைகி உமது பிரிவாற்றாமையால்
 மனம் கலங்கித் துன்புற்று என் முன்னே மயங்கி கிழந்தாள்.

கோ. என்ன! மாதவியா! மகா ஜாலக்காரி.

வ. வாஸ்தவமாக மயங்கி விழுந்தாள். செவ்வரி படர்ந்த அழகிய கண்களினின்றும் முத்துப் போன்ற கண்ணீர் சொரிந்தாள்.

கோ. யாரை நினைந்து மனம் உருகிக் கண்ணீர் சொரிந்தாளோ?

வ. தன் மார்பிலணிந்த முத்தாரத்தை வெறுத்து இழுத்து முத்துக்களையெல்லாம் சிதறிகிட்டாள்.

கோ. ஐயோ! பத்து லட்சம் பொன் கொடுத்து வாங்கி அந்தப் பாதகியின் கழுத்தில் அணிந்தேனே. என்ன! முத்துக்களை எல்லாம் சிதறினளோ அக்கடற்கரை மணலில்? ஆ! ஆ! அம்மாலையின் ஒரு முத்துப் போதுமே என் மிடி அகற்ற. பின்—

வ. ஒருநாளும் நீங்காத என்னையும் வேலையினின்றும் நீக்கி கிட்டாள்.

கோ. ஆ! படுநீவி! படுபாவி! உயிர்த் தோழியாகிய உன்னை யும் வேலையினின்றும் நீக்கி கிட்டனளோ?

வ. ஐயோ! மன்னா! இப்பொழுது தனிமையாய் நான் துயரப்படுகிறேன். ஆதரவற்ற எனக்கு அருள் செய்யவேண்டும்.

கோ. அடி, வசந்தமாலை! நானே அப்பாதகியாகிய மாதவியின் வலையினால் என் செல்வமெல்லாம் இறைத்தேனே! தாங்கொணு வறுமையினால் என் தையலின் காற்சிலம்பு கிறக மதுரை மூதூர் செல்கின்றேன்.— இத்தனை காட்டு வழியும்— என்ன அதிசயம்!— மறைமுது சிழுவர் கூறிய மத்திவழி— ஓகோ! (மந்திரம் உன்னி, கை வீசுதல்)

வ. [நடுங்கி] ஐ-ய-னே! உண்மை கூறுகின்றேன். என்னை மன்னிக்கவேணும்.

கோ. நீ யார்? உண்மையைக் கூறு. சீக்கிரம்.

வ. ஐயனே! நான் இவ்வனத்திலுறைகின்ற சிறு தெய்வம், உம்மை கிரும்பி மயக்கத் துணிந்தேன்.

விருத்தம்

நான் செய்த பிழையை மன்னி நற்குல வணிகரேறே
நான் இந்த வனத்துத் தெய்வம் நல்ல உன் எழிலைக்கண்டே
நான் உனை மயக்கவந்தேன் நற்றவப் பெரியோருக்கும்
மான்வீழி மடந்தையாட்கும் மற்றிது புகலேல், மன்னு

ஐயனே! நான் செய்த இப்பிழையைப் பொறுப்பதோடு
இச்செய்தியை மாதவப் பெரியோராகிய அடிகளிடத்தும், மயில்
போன்ற சாயலையுடைய உன் மனைவியிடத்தும் சொல்லலாகாது.
நான் செல்கின்றேன். (செல்கின்றது)

கோ. (தனிமொழி) ஐயோ! நான் ஏமாற்றமடைந்து
விடப்பட்டேனே. அம்மறை முதுகிழுவர் இவ்வன தேவதை
யைப்பற்றிக் கூறிய வார்த்தை என் ஞாயகத்தில் இருந்தபடி
யால் நான் பிழைத்தேன். மந்தரம் உன்னியவுடன், உண்
மையை உரைத்து ஓடியது. — அதிசீக்கிரம் தண்ணீர் கொண்டு
செல்வேன். (விரைந்து சேரல்)

காட்சி முடிகிறது

ஆறாம் காட்சி

குடம்:—காளிகோட்டம்

கோவலன், கண்ணகி, கவுந்தி அடிகள், சாலினி.

க. நாதா! தாங்கள் தண்ணீர் கொண்டுவர ஏன் அதிக
நேரமாயது? தங்களுக்கு என்னென்ன கஷ்டங்கள் ஏற்பட்
டனவோ என்று ஏக்கங்கொண்டிருந்தேன்.

கவு. ஆஹா! நான் எவ்வளவோ தேறுதல் கூறியும் வர
வில்லையே, வரவில்லையே என்று கலங்கினள் உன் காதலி. மக்காள்!
அதோ, குரவமும், கடம்பும், கோங்கும், வேங்கையும் விரவிய
பூம்பொழில் சூழ்ந்த காளிகோட்டம் தெரிகிறது. அங்கு சென்று
களைப்பாறுவோம். (சென்று உட்காருகிறார்கள்)

[சாலினி, மறவர்கள் குழ, வருகின்றாள்]

சா (பாட்டு) “பச்சைமலை பவளமலை” என்றபடி

வானவர்க்கு மேலான மாகாளியம்மன்

வந்து எனை ஆட்கிறாள் வந்திடுங்கோ மக்காள்—

வா

ஆஹா! ஆஹா! ஆஹா! ஆஹா!—

வா

முன்பு நேர்ந்த பவி கொடாமல் மோசம் வினைந்ததுவே

முன்னோர்கள் சொற்கள் கேட்டாற் பின்னம் வந்திடாதே

ஆஹா! ஆஹா! ஆஹா! ஆஹா!—

வா

கொண்டுவாரும் கோழி மயில்கள் என்னருண்டைகளும்

கோலச்சண்ணமும் வண்ணமும் பூவும் கோதிலா அமுதம்— வா.

(“சடைமறைத்து மகுடம்” என்ற வர்ணமெட்டு)

சடைமுடித்துப் பன்றிக் கொம்பை பிறையாய் சாத்துங்கள்

தறுகண் புலியின் பல்லைக் கோர்த்துத் தாலிகட்டுங்கள்

ஆடையாகப் புலித்தோலை அணிந்து கொள்ளுங்கள்

அங்கையிற் கரு வில்கொடுத்து ஆட்டிலேற்றுங்கள்.

ஆச்சி மனங்களிக்க—ஆனசெல்வம் பலிக்க—

ச.

[மறவர், பறைமுழக்கி வணங்குதல்]

சா. (கண்ணகியைப் பார்த்த) (தெம்மாங்கு)

கொங்கநாட்டை ஆளுஞ் செல்வி

கோதிலாச் செல்வி—இவன்

குடக நாட்டை ஆளுஞ் செல்வி

கொழுட்டிச் செல்வி—

கொ

செந்தமிழ் நன்னாட்டை ஆளும்

சீரிய செல்வி—இவன்

தேவரும் பணிதற்கேற்ற

சிறிறிடைச் செல்வி—

(செ)

முற்பிறப்பில் தவஞ்செய்த

முத்திக் கொழுந்து—இவன்

மூதறிஞர் போற்று நல்ல

தவக் கொழுந்து.—

(மு)

[கண்ணகி நாணி நகைத்தல்]

சா. ஐயா! நீங்க மதுரைக்குப் போகிறீங்களா?

கோ. ஆஹா! உனக்கு எவ்விதம் தெரிந்தது?

சா. ஐயா! நானு வருங்காலம், சென்றகாலம், நிகழ்காலம் ஒரைப்பேன். எங்க காளிகாதேவி வறத்தால் சகலதும் தெரிஞ்சு கொள்வேன். நினைச்சு காறியம் சொல்வேன். கைறேகை பார்த்து உள்ளபடி கூறுவேன்.

கோ. சரி, என் கைரேகை பார்த்து பலாபலன் கூறுவாயா?

சா. இப்படிக் கொடுங்க பார்க்கலாம். (ரேகைபார்த்து)

(பாட்டு) குறும்.

முன்னவனே ஆனை முகத்தவனே வாருமையா
கன்னிகுறவள்ளி காதலனே வாருமையா
ஆத்தாளே காளி அபிராமி வாருமம்மா
பார்த்தே இக்கைரேகைப் பலனை நீர் சொல்லுமம்மா.

ஐயா! நீங்க செல்வக்குமரணையா, சீரிச்ச மன்னனையா ஒங்க அப்பன் செட்டிப்பிள்ளை. அரசனறிஞ்ச குடியாச்சு.

க. ஆம் அம்மா! நீங்கள் சொல்வது வாஸ்தவம், நாங்கள் வணிககுலந்தான் அம்மா.

சா. ஒங்க கையைக்கொடுங்க, அம்மா. (ரேகைபார்த்து)

ஒங்களுக்கு ஏற்ற ஓசந்த சீமாட்டி இவள்
கல்யாணஞ் செய்து கலக்கமுங் கொண்டனளே
ஐயா! பொதுமகளினாலே பொருளெல்லாம் தேர்த்ததீரோ,
விலைமகளினாலே வெறுத்தீரோ ஒன்மனையை.

ஐயா! நான் சொல்வது சறிதானே.

க. அம்மா! முழுதுஞ்சரியே. அம்மாதவியின் வலையில் அகப்பட்டுப் பொருள்களெல்லாம் இழந்துவிட்டார்.

சா. (பாட்டு) குறும்.

வையம் புகழுமெங்கள் மாமதுரை செல்லுகின்றீர்
செய்ய சிலம்பாலே தென்னவனும் மாளுவனே
தேவி சிலம்பாலே சீர்மதுரை தீக்கொளுமே
செம்பொற் சிலம்பாலே தேவஒளி பெற்றிடுவீர்
தேவி சிலம்பாலே தேவலோகம் ஆளுவீரே.

ஒங்ககிட்டே யென்ன யிருக்கிறது கொடுக்க? ஒங்களோடு ஒரு பெரியவாள் யிருக்கும்பொழுது யென்ன கொறை? அம்மா! தாயே! சென்றுவாங்க. ஒங்க நாமம் இந்தச் சீமையில் என்றும் நிலைத்திருக்கும் ஆச்சி. சீக்கிரம் போங்க மதுரைக்கு. (குழாத் துடன் செல்கின்றாள்.)

க. நாதா! இம்மறக்குலப்பெண் இயம்பியவைகளைக் கேட்க நகைப்பாயும் ஷியப்பாயும் இருக்கின்றது.

கவு. மக்காள்! மறைமுது கிழவரும் அருக சாரணரும் அறைந்த மொழிகளை மறந்தீரோ? எல்லாம் இறைவனையின்றி நடவாது. இப்பொழுது மாலைக்காலமாய் இருப்பதால் அச்சோலையில் தங்குவோம்.

கோ. சவாமி! இம்மெல்லியல் மாத பகலின் வெம்மையைப் பொறுக்கமாட்டாது வருந்துகின்றாள். இவளது மெல்லிய அடிகளும் கல் நிறைந்த இப்பாலைவனத்தில் பொருந்தவில்லை. ஆகையால் இனிப் பகற்பொழுதில் வழிநடத்தலை விட்டு நிரல் பொழுதில் நாம் நடந்தால் நலமாகும்.

கவு. அப்படியே ஆகட்டும்.

க. நாதா! விண்ணிலே சந்திரன் களங்கமின்றி ஷிளங்கு வதைப் பார்த்தீர்களா?

கோ. ஐயோ! பாவாய்! முன்னாள், இளவேனிற்காலத்தில் அழகிய முத்தாரமும், சந்தனக் குழம்பும் உனது அழகிய ஆகத்தில் சேராது ஒழியவும், நறுமணங்கமழும் நல்ல மலர்மாலைகள் உன் கருங்கூந்தலில் பொருந்தாதொழியவும், சந்தனத்தளி

ரொடு மலர்களின் இதழ்களும் உன் செந்தளிர் மேனியைச்
சேராதொழியவும் வாழ்ந்துவந்த நீ, இம்முதுவேனிற்காலத்தில்
மதுரைத் தென்றலில் மகிழ்ந்து இவ்வெண்ணிலாவின் கதிர்களை
விரும்பி இருக்கின்றாயோ!

(பாட்டு) “நல்வாக்கு நீ கொட்டி” என்றபடி.

நடந்துவாடி மயிலே—என்றன்—நாயகியே கண்ணகியே— (ந)

இடங்கெரிந்திவ்விரவில்—நாங்கள்—கடந்திடுவம் காட்டைவிட்டே (ந)

போகும் வழிதனிலே—மானே—பொல்லாப் புவிசூறகும்
ஆகம் நடுங்காமலே—என்றன்—ஆருயிரே நீ வருவாய்— (ந)

ஆல விருகுகளில்—அந்த—ஆந்தை அலறாமடி
உன்—கோலமேனி வாடாது—என்—கோதையே நீ வருவாய்— (ந)

காட்டுப் புதர் மறைவில்—அந்தக்—காடி முழங்கிடுமே
கலக்கம் நீ கொள்ளாமலே—என்—காதலியே நீ வருவாய்— (ந)

என் கண்மணீ! இரவில் நாம் போகும் வழியில் புவி சூறக்
கிடும். ஆந்தை அலறும். காடி இடிபோல முழங்கும்; இவற்றால்
நெஞ்சு பதறாமல் நடக்கவேண்டும்.

[கண்ணகி தன் கணவன் தோளில் சாய்ந்து நடக்கின்றாள்]

ஃவு மக்காள்! கோழிகள் கூவுகின்றன. புலரிக்காலம்
வந்துவிட்டது. அதோ ஓர் சிற்றூர் தெரிகின்றது. அங்கு செல்
வோம் வாருங்கள்.

(போகிறார்கள்)

காட்சி முடிக்கிறது

ஏழாம் காட்சி

இடம்:—குளக்கரை

கோவலன், கௌசிகன் (ஓலையுடன்)

கோ. (பாட்டு) “என்னவிதி வந்தது அப்பா மந்திரி” என்றபடி.

என்னவிதி வந்தது என் தேவியாள்
இவ்விதமே வருந்த— (என்)

முன்னம் நானவட்கு மாலையிட்டதவும்
பின்னை அவனென் பிரிவால் வருந்தவும்— (என்)

ஐயோ! யான் என் காதலிக்கு இழைத்த தவறுகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் வந்து என் உள்ளத்தை வருத்துகின்றனவே. என் இரு கண்மணியனைய கண்ணகியானே யான் மணந்ததும்.

(பாட்டு) மாதவி மாவலையால் மயங்கியென்
மாதரசை மறந்தேன்— (மா)

தீதுகளொன்று மறியா வென்றேவியாள்
தேகமெலிந்திடச் சோகமும் கொண்டிட— (என்)

பின் யான் சோழமகாராஜசபைக்குச் சென்றதும்—அந்த மாதவி நடனத்தால் மதிமயங்கியதும்—அரசன் பரிசாகக் கொடுத்த பச்சைமாலையை வாங்கி அவட்கு மாலையிட்டதும்— அவள் வசப்பட்டு என் கற்புடைய கண்ணகியானே மறந்ததும்—என் பிரிவாற்றாது அவள் கலக்கக்கொள்ளவும்— (என்)

(கௌசிகன் மறைவாக நின்று உற்றுக்கேட்டல்)

மாதவி பொய்யொழுக்கம் அறிந்துயான்
மங்கையிடம் வந்ததும்
மாதா சென்பிழை யெல்லாம் மறந்ததும்
வந்ததே பாக்கியமென்று மகிழ்ந்ததும்— (என்)

அம் மாதவியின் பொய்புறவை, அவள், அன்று கடற்கரையில், புன்னைமர நிழலில் பாடிய பாட்டால் அறிந்து, அவளைத்

துறந்து, என் தேவியிடம் யான்வர, அவள் “நாதா! தாங்கள் வந்ததே பெரும் பாக்கியம்” என்று மகிழ்ந்ததும் பின்

வறுமையால் நாணுகின்றேன்” என அவள்

மன்னா என் கார்ச்சிலம்பை

குறைவற விற்று நீர் கோதிலா வாணிகம்

நிறைவுறச் செய்திடும் நேர்மையாயென்றதும்—

(என்)

“மாதே! யான் முன்னோர் தேடிவைத்த நிதியெல்லாம் பாழாக்கினேன். இப்பொழுது வறுமையென்னும் பிணியால் நாணுகின்றேன்” என்று யான் கூற அவள், “என் கார்ச்சிலம்பைத் தருகின்றேன், நாதா!” என்று கூறி என் நிலைமையை நோக்கித் தானும் வருந்த.—

(என்)

கல்லும் முள்ளும் உறுத்த இக்காட்டினில்

காடி புலி உறும்

மெல்லியல் சோர்ந்த மெலிவுறவாடியே

வேதனையே படச் சோதனையோ இது—

(என்)

ஐயோ! இக்காட்டில், கல்லும் முள்ளும் தன் கால்களில் உறுத்தவும், கரடி, புலி ஆதியாம் வன விலங்குகளைக் கண்டு நடுங்கவும்—

என்.

[கௌசிகன் எதிராக வருகிறான்].

கௌ. (தனிமொழி) இம்மஹா புருடன் கோவலனாகத் தான் இருக்கவேண்டும். யான் மறைவாக நின்று, இவர் வருந்திய மொழிகளைக் கேட்டளவில் என் சந்தேகம் நீங்கியது. மாதவியின் ஓலையைக் கொடுப்போம்.—வணிகர் திலகமே மங்களமுண்டாகுக!

11. தாங்கள் யார்? என்னை எப்படி அறிந்தீர்கள்?

புக்ள, யான் மாதவி தூதுவன். புகார் நகரவாசி. ஐயனே உம்மைக் காணாத தந்தையும் தாயும் அருமணி யிழந்த நாகம் போல் அருந்துயருற்று வருந்துகின்றார்கள்,

கோ ஐயோ! வருந்துகின்றார்களா? என்னைப் பெற்றெடுத்துத் தாலாட்டிச் சீராட்டி வளர்த்த என் தாய்தந்தையர் வருந்தக்கூடிய பெருந்தவறு புரிந்தேனே!

கேள். ஐயனே! உமது நெருங்கிய சுற்றத்தாரெல்லாம் உயிரிழந்த உடல்போலச் செயலற்று துயர்க்கடலில் அழுந்தியிருக்கின்றார்கள். உமது தந்தையார் எல்லாத் திசைகளிலும் ஏவலாளர்களைப்போக்கி உம் இருப்பிடம் அறிந்துவர அனுப்பியுள்ளார். புகார் நகரமெல்லாம் இராமன் நீக்கிய அயோத்திபோலப் பெருந்துயராடைந்திருக்கின்றது.

கோ. ஆ! என் பிரிவாற்றாது வருந்துகின்றாரா என் அரும் அத்தன்? என் உள்ளம் கலங்குகின்றதே! என் செய்வேன்?

கேள். ஐயனே! மாதனியும் பசந்த மேனியளாய் படர்நோயுற்று, உம்மையே நினைந்து மாடத்திலுள்ள கட்டிலில் மயங்கி விழுந்தாள்.

கோ. யாரை நினைந்து மயங்கினளோ? அரிவையர் உள்ளம் அளப்பரிது.

கேள். இவ்வாறு துயருற்ற மாதவி உமது இணையடி தொழுது, தன் மலர்க்கையால், இவ்வழகிய ஓலையில் எழுதி "இதனை என் கண்மணியணையானுக்குக் காட்டுக" என்று சொல்லி என் கையில் கொடுத்தாள். (ஓலையைக்கொடுத்தல்) நானும் உவ்வோலையைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு நாடு நகரங்களெல்லாம் அலைந்து திரிந்தும் உம்மைக் காணப்பெறாது இன்று கண்டேன்.

கோ. (வாசித்தல்) விருத்தம்

ஐயனே அடிதொழுதேன் திக்கு நோக்கி
அகன்றிடுதல் நீதியதோ அரும் பெற்றோர்க்கு
செய்பணிகள் செய்யாது திருவின் மாது
தேவிகுலக் கொழுந்தனைய செல்வியோடும்

வெய்யவனு முதயகிரி மேவுமுன்னே
 வேற்றுநகர் நீரேக வினையென்செய்தேன்
 ஐயகோ! உம் நினைவால் அங்கம்வாட
 ஆவலுற்றேன் என்கவலை ஆற்றுவீரே.

ஆஹா! நன்றாயிருக்கின்றது உன் தந்திரம். நற்குலத்துதித்த
 கற்பிற்சிறந்த நங்கையைப்போல நடிக்கின்றனையே! அம்மம்ம!
 பேய்களும் தருமசாஸ்திரம் படித்திருக்கின்றனவே! அட!
 ஜாலக்கள்ளி! இன்னும் என்னை ஏமாற்ற முயலுகின்றனையோ!
 ஓ! மறைவல்லுனரே! “நீ செய்த தீவினை யாதொன்றுமில்லை
 என்றும், எல்லாம் என் தீவினையே என்றும், நீ உன் ஜாதிக்
 தொழிலுக்குத்தக நடந்தனையென்றும்” உம்மை இங்கனுப்பிய
 மாதவியிடம் சென்ற பகர்ந்து அவள் வருந்துவதைத் தவிர்ப்
 பீர்.

கேள். அப்படியே செய்கின்றேன்.

கோ. “என் மாசற்ற தாய் தந்தையாது மலரடியைத்
 தொழுதேன்” என்று அவர்களுக்கு விளம்பி, அவர்கள் கொண்ட
 மனக்கவலையைப் போக்குவீர்.

கேள். ஆஹா! அப்படியே செய்கின்றேன். (போகிறான்)

கோ. ஓகோ! யான் வந்து வெகு நாழிகையாயிற்றே!
 என் மெல்லியள் வருந்துவாளே! ஜலம் மொண்டு செல்வோம்
 (செல்கின்றான்)

காட்சி முடிந்தது

மூன்றாம் அங்கம்

முதலாம் காட்சி

இடம்: மதுரைப்புறம்.

கோவலன், கண்ணகி, கவுந்தி அடிகள்

க. (பாட்டு) “சத்யபாமா கதவைத்திறவாய்” என்றபடி

என் நாதா அதோ தோன்றும் ஆலயமென்னவோ!— என்.

நாதா! அதோ தோன்றுகின்ற கோயில் எதுவாயிருக்கலாம்?

கோ. (பாட்டுத்தொடர்) மாமதுரைச் சொக்கேசர்

மாதா மீனாட்சி யம்மன்

வைகும் க்ஷேத்திரம் அன்னமே—வை

ஹம்சமும் அஞ்சும் நடையாளே! நாம் வரும் வழியில்
சிலர் “மீனாட்சி சுந்தரேஸ்வரது ஆலயம் மிகச் சமீபம்” என்று
கூறினரே.

க. (பாட்டுத்தொடர்) காலை முரசு ஒலி, கதித்து ஒலிப்பதென்றே

காதலா ஒது மிப்போது—

காத

நாதா! அதிகாலையில் முரசுப்பறை ஒலிப்பதென்ன?

கோ. மாதே மன்னன் மனையில், வழங்கும் முரசுஒலி

மங்கையே இன்னும் கோடி—

மங்.

பெண்ணே! மஞ்சணவு மதில்கள் சூழ்ந்த மன்னன் அரண்
மனை அதுவாசும் அங்கே காலைமுரசு அதிருகின்றது. இன்னும்
நான் மறை பையில் அந்தணர் நவிலும் வேத ஒலியும், மாதவர்
ஒதும் மந்திர ஒலியும் மங்கலமாக ஒலிப்பதைக் கேட்டனையா?

க. ஆம் நாதா! சந்தோஷம். ஆனால் மதுரை நகரின்
உள்ளே சென்று நாங்கள் தங்குவதற்கு ஏற்ற வசதிகளை அறிய
வேணும் நாதா.

கோ. சுவாமீ! யான் மதுரைமாநகர்ச் சிறப்பையும், இன்னும் பல விநோதங்களையும் பார்த்துவர விருப்பங்கொண்டேன்.

(பாட்டு) இராமீ—ஆரபி

தாளம்—ஆகி.

பல்லவி

மாதவப் பெரியோரே—யான்

வருமளவும் இந்த மங்கையும் மடைக்கலம்—

மா.

அனுபல்லவி

எது குறையுமிவட் கினிவரவே யொண்ணாது

இறைவனே எம்முடன் இசைந்து நீர் வரலாலே—

மா.

கரணம்

மா துதன்மேனியும் வருந்தியே ஒடுங்கினள்

வனத்தின் மிருகங்கண்டு வாடியே நடுங்கினள்

நீநெறியே பயின்று திரிந்து சிறுமையுற்றேன்

தேவனே உமை அண்டிச் சீரிய நெறிபெற்றேன்—

மா

மாதவப் பெரியோய்! நன்னெறியினின்றும் நீங்கிப் புன்னெறியை மேற்கொண்ட யான், மெல்லிய மேனியை உடைய இம்மாத நடுங்கித் துயரமுறும்படி, கனகிலும் கினைத்து அறியாத காடு வனமெல்லாம் அலைந்து திரிந்து துன்பமுற்றுச் சிறுமையுற்றேன். ஐயனே! இம்மாநகரத்தில் யான் சென்று வருமளவும் என் காதலியைக் காத்தருளல் வேண்டும்.

கவு. அன்பனே! முற்பிறப்பில் நல்வினை செய்த நீ சிறிது தீவினையுடைய செய்தாய். ஆதலால் உனது பெரும் பொருளையும் பெற்றார் உற்றாரையும் துடிந்து காதலியோடும் கடுத்துயரடைய நோந்தது. கற்றுணர்ந்த பெரியோர் தீவினைப்பயனாகிய துன்பத்தை துகரும்போது மனம் வருந்தமாட்டார்கள். இவ்வாறு உன்னைப்போற்றும்பம் அடைந்தோர் முன் உலகிற் பலராவர்.

வீரத்தம்

வேதமுதல்வன் பயந்த திருமாலும் இராமனும் விறலின் மிக்க
தாதைசொலைத் தட்டாது தார்குழலும் தானுமாய் தரணிவிட்டே
மாநாச சீதையை அவ்வனத்தினில் இராவணன்வரா வாதைப்பட்டான்
சூசதனால் மண்ணிழந்த நளன் துணைவியைத் துறந்து துயருற்றானே.

அன்பனே! மஹானிஷ்ணு மூர்த்தியின் அவதார புருஷனாகும்
பூர்வீ இராமபிரான், தந்தையின் வாக்கிய பரிபாலனத்தின்
பொருட்டு தரணி துறந்து காதலியோடும் காட்டுக்குச்சென்று
அவளை இழந்து பட்ட பாடெல்லாம் பழங்கதைதயன்றே. இன்னும்
சூசினால் நாமநகரமெல்லாந் தோற்று, காதலியோடும் கடுங்
கானகம் போந்து, பின் அவளைக் காரிமுனிற் கைவிட்டுக் கலங்கிய
நளனது கதையையும் நாம் நன்கு அறிவேமல்லவா? இவ்
விருவரைப்பார்க்கிலும் உனக்கு நேர்ந்த துன்பம் அவ்வளவு
பெரிதல்ல. அவர்களிருவரும் தத்தம் காதலியைப்பிரிந்து வருந்
தினார்கள். நீயோ துன்பத்திலும் கண்ணகியைப் பிரியாது வாழும்
பெருமை அடைந்தாய். ஆதலால் நீ வருந்தாதே. நீ ஒருநரம்
மதுரைமாநகர்ச் சிறப்பைப் பார்த்து வருதி. அதுவரையும் உன்
மெல்லியளாம் இவளைப் பாதுகாத்தல் என் கடமை.

கோ. பெண்ணே! யான் இந்நகர்ச்சிறப்பை அதி கிரை
கிற்பார்த்து மீளும்வரையும் நீ இங்கேயே அமர்ந்து இருப்பாய்.
வருந்தாதே.

க. பிராணநாதா! எங்கள் மாதவப் பெரியோர் இருக்
கும்பொழுது எனக்கு என்ன பயம்? சிக்கிரம் சென்று வாருந்
கள்.

(கோவலன் செல்கிறான்)

காட்சி முடிகின்றது

இரண்டாம் காட்சி

இடம்:—மதரைவீதி.

மாதிரி (இடைச்சி), சண்ணகி, கோவலன், கவுந்தி அடிசள்

மா. (பாட்டு) “ஆண்டிப் பண்டாரம் உனை” என்றபடி.

“தயிரு வாங்கலையா—அம்மா—தயிரு வாங்கலையா.

அம்மா! தயிரோ!!! தயிர்! தயிர்!

“மோரு வாங்கலையா—அம்மா.—

மோ.

மோரோ!!! மோரு! மோரு!

“பாலு வாங்கலையா—ஐயா.—

பா.

ஐயா! பாலோ!!! பாலு! பாலு!

பாலகிருஷ்ணன் ருசி பார்த்த நல்ல தயிரு

பாலும் நல்ல மோருமுண்டு பாங்காச வாங்கிடுங்கன்— பா.

உறியில் தயிர்திருடி உரலோடு கட்டுண்டவா

ஒதுங் கோபிகா மாதர்க்கு உகந்தலை மேற்கொண்டவா

உன்பதம் நினைந்தேன்—ஐயா—உன்பதம் நினைந்தேன்.

[கவுந்தியடிகள் முதலியோர் வருதல்]

மா. பெரியவாள்! மிகக் களைப்பாயிருக்கிறீங்க போல்
தோணுது. அம்மாளுங்க! நல்ல தயிரு, மோரு, பாலு இருக்கு—
தாசுந்திர்த்துக்கொள்ளுங்க.

கவு. (தனிமொழி) பசுவை வளர்த்து அதன் பயனை
யாவார்க்கும் அளிக்கும் இவ்வாயருடைய வாழ்க்கையில் யாதொரு
தீமையுமில்லை. இம் முதுமகன் தீதற்ற தன்மை அமைந்தவளா
யிருத்தலால் இவளிடம் சண்ணகியை அடைக்கலமாக வைத்துப்
போவது பொருத்தமுடையதாகும். தாயே!

(பாட்டு) இராகம்—சுருட்டி.

நாவம்—ஆதி.

பல்லவி

அடைக்கலமே தாயே இவள்

ஆசில் கற்புடை மாதரசியே.—

அடை.

அனுபல்லவி

ஆயர்குலம் வரும் தாயே ஆச்சியரே
அண்டினோரைக் க்கும் ஆற்றலுடையீரே — அடை.

தாயே! இதோ நிற்கின்ற பெண்ணின் கணவனது தந்தை பெயரைக் கேட்டால் இந்நகரில் வாழும் வணிகர் யாவரும் பெறு தற்கரிய பேறு பெற்றாற் போல இருவரையும் போற்றி மகிழ்வார்கள். இவர்கள் இருவரும் பெருஞ் செல்வரது மனையகத்தே செல்லுமளவும் இக் குலக்கொடியை உனக்கு அடைக்கலமாகத் தந்தேன்.

மா. ஆஹா! அதற்கு ஒன்றும் தடையே கிடையாது.

கவு. (பாட்டுத்தோடீ) ஶரணம்

தாயுந் தோழியுமாய்த் தயவுடன் பரிந்தே
தக்கநீர் மூழ்குவித்து மைக்கண் மையெழுதி
ஆய்ந்த நன்மலரைக் கூந்தலிற் சூடியே
ஆடைபுணந்தேகாப் பாற்றுவாயே யம்மா.— அடை.

நீயே இவளுக்குத் தாயுந் தோழியுமாக அமைந்து நல்ல நீரில் இவளை மூழ்குவித்து, கண்களில் மையெழுதி, கருங்குந்தலில் நறுமலர்கள் சூடி, மலினமற்ற நல்ல ஆடையை அணிந்து போற்றிப் பாதுகாப்பாயாக.

மா. சுவாமி! எங்க மகளு ஐயை இருக்கிறாள். ஒரு கொறையு மில்லாமே பாத்துக்கொள்ளுவாங்க.

கவு. அயலில் வீடுதானும் அடிபெயர்த்து அறியாள்
ஆனவழி வருத்தம் அத்தனையுங் குறியாள்
நேயமுள்ள கணவன் மேனி வாடிற்றென்று
நெட்டுயிர்க்குந் தெய்வம் நேமிதனிலுண்டோ.— அ

இம்மாதா, இதற்குமுன் தன் வீட்டைவிட்டு அடிபெயர்த்து அறியாதவள். வழியில் கதிரவன் வெம்மையால் தான் அடைந்த துயரத்தைச் சிறிதும் சிந்தியாமல் தன் காதலன் மேனி வாடி வருந்தியதென்று நடுங்கித் துயரமுற்றாள் இத்தகைய கற்புடைய தெய்வத்தை அல்லது வேறு பொற்புடைய தெய்வத்தை நான் கண்டிலேன்.

மா. சவரீ! நீங்க ஒண்ணுக்கும் யோசிக்கவேணும். என் மகனும் மருமகனும்போல இவானைப் பாதுகாக்கிறேன். வாங்க மக்கள் என் குடிசைக்கு.

கவு. மக்கள்! இனி உங்கட்கு ஒரு குறையுமில்லை. யான் இச் செந்தமிழ் பயிலும் மதரையில் அறவுரை கேட்கும் ஆர்வமுடையேன். ஆதலால் யான் செல்கின்றேன். நீங்கள் சுகமாக—
[கோவலனும் கண்ணகியும் வீழ்ந்து வணங்குதல்]
மக்கள்! எழுந்திருங்கள்.

கோ. சவரீ! தேவரீர் எங்களுக்கு ஓர் பிதாப்போல அன்புடன் பாதுகாத்துவந்த, மேம்பட்ட செய்கைக்கு, ஓர் கைமாறுளதோ? தங்களைப் பிரிந்து இருப்பதற்கு மனம் ஒருப்படவில்லையே! சவரீ!

கவு. மக்கள்! வருந்தவேண்டாம். அருக சாரணர் உபதேசம் ஞாபகத்தில் இருக்கட்டும்.

(செல்கிறார்)

மா. (பாட்டு) தெம்மாங்கு.

ஆயர் குலம் நானிருக்க,
ஆன செவ்வந் தானிருக்க

அஞ்சாது வாங்க! வாங்க என் தங்கரத்தினங்கள்
ஆருக்குமே அஞ்சவேண்டா மென் பொன்னுரத்தினங்கள்

பாலமுண்டு தயிருமுண்டு
பருகநல்ல மோருமுண்டு

பாங்காக வாங்க! வாங்க! என் தங்கரத்தினங்கள்
பயமொன்று மில்லாமே என் பொன்னுரத்தினங்கள்.

—ஆயர்.

(போகிறார்கள்)

(கூடீச் முடி கிறது)

மூன்றாம் காட்சி

இடம்—மாதிரி குடிசை

இரு இடைச்சியர், கோவலன், கண்ணகி.

(கண்ணகி தன் கணவனுக்கு வெற்றிலை மடித்துக் கொடுத்துக்கொண்டு நிற்கின்றாள்.)

இ 1. (பாட்டு) “தடிக்கு மயிலில்” என்றபடி.

ஆச்சி மனையி லாரோ ஆணழகன்—அவன் பெண்ணுளும்
அமர்ந்திருக்கின்ற சேதி கேட்டிலையோ—நாங்கள்
ஆந்தமுடன் பார்ப்பதற்கு அக்காநீயுமே வருவாய்.— ஆ.

அக்கா! யாரோ ஒரு ஆம்படையானும், பெம்மனாட்டியும்
எங்க ஆச்சி மாதிரி குடிசையில் வந்திருக்கிறாங்களாமே.

இ. 2. சேதி கேட்டிட்டு யானுமிங்குவந்தேன்—அவர் யாரெண்ணு
தெரிஞ்சி கிட்டுப்போவோமே தங்கா—இந்தச்
சீமையிலே அவனைப்போலே தேடியுங் கிட்டாதாம் தங்கா

தங்கா! இந்தச் சேதி தெரிஞ்சுக்கண்ணுதான் வந்தேன்.
அவாள் யாரெண்ணு பாத்துக்கண்ணு போவோம்.

இ. 1. அக்கா! பார்த்தனையா?— என்ன நண்ணியிருக்
கிறாங்களே! ஆயர் பாடியில் எங்க அசோதை பெற்றெடுத்த
சோபாலனே இவன்.

இ. 2. தங்கா! அவங்க அருகே நிற்கும் பெம்மனாட்டியைப்
பார். அந்த மகாலட்சுமி தான். ஐயமில்லை—நண்ணப் பார்த்து
கிட்டாயே!—கண்ணாறு படாமலிருக்கணும். (1 ம் இடைச்சி
உற்றுப் பார்த்தபடி நின்றல்) ஏண்டி அவாள் அழகைப் பருகு
கின்றனையோ?—எவ்வளவு நாழிகை பார்த்தாலும் பசி தீரலை.
வாடி, நாங்க மோரு கிற்றுக்கண்ணு அப்புறம் வருவோம்

(போகிறார்கள்)

கோ. (பாட்டு) சுற்பிற் சிறந்த எந்தன் சுனியே” என்றபடி.

கட்டிக் கரும்பே கண்ணுண்மணியே

சுவமணியே—திருமணியே—அருமணியே.—

கட்

அட்டியொன்றும் சொல்லாது—அமைந்த தெள்ளமுதே
 ஐயோ என் னொற்சிறுமை அடைந்துவிம்மாதே
 கெட்டமட்டியா மென்சொற் கேட்டிடுங் கோதே
 கேதப்படவு மிடமானதே—ஈனமானதே
 விதியானதே—மானம் போனதே.— கட்.

என் கண்ணே! கல்லும் கானலும் கலந்து ஊனையாடும் கான
 கத்தில் நாம் வழி நடந்ததை அறிந்து ஏங்கி நமது தாய் தந்தை
 யர்கள் என்ன கதியடைந்தார்களோ? இதென்ன மாயமோ? வல்
 ஊனையோ? அறிவேன். வீணரோடும் ஊடலையரோடும் சேர்ந்து
 நல்லொழுக்கத்தைத் துறந்த எனக்கு இனித் தீக்கதியேயன்றி
 நற்கதியுண்டோ. ஐயோ! முன்னறி தெய்வமாகிய பெற்றோர்க்
 கும் பிழைசெய்தேன். அறிவும் பெருமையும் அமைந்து ஊளங்
 கும் உனக்கும் சிறுமை செய்தேன்.

க. (பாட்டுக் தொடர்)

கற்புடை மாதர்கட்கு கணவநற் றெய்வமே
 கருதி நடப்பவர் நற்கதியடைவாரே
 அற்பனாயினுமவர் சொற் கடவேனே
 ஆருயிரே வருந்தலாகுமா—மிடி போகுமா
 தயராகுமா—விதிபோகுமா.

ஐயனே! இல்லறமாகிய நல்லறத்தில் இனிது வாழ்வோர்
 இயற்றும் அறங்களாகிய அறவோர்க்கு அளித்தல், அந்தணர்
 ஓம்புதல், துறவோர்க்கு உண்டி உடை முதலியன உதவல், ஊருந்
 தெதிர்கொள்ளுதல் முதலிய அறங்களை இழந்த என்னை ஓர் நாள்
 உமது தாய் தந்தையர் கண்டார்கள். அப்பொழுது நீர் என்
 முன்பு நில்லாமைபால் என் மனதிலெழுந்த வருத்தத்தை மறைத்
 துப் பொய்யாக ஒரு புன்முறுவல் செய்தேன். அதனை அவர்கள்
 அறிந்துகொண்டு அருள் கலந்த மொழியால் அன்போடு என்
 பொறுமையைப் புகழ்ந்தார்கள். என் மனவாட்டத்தைக் கண்டு
 வருந்தினார்கள். பிராணநாதா! நீர் கூடா ஒழுக்கத்தை மேற்
 கொண்டிருந்தாலும் உமது சொல்லீசு சிறிதும் மாற்றாத வாழ்க்
 கையை உடையேன். தாங்கள் ஏன் வருந்துகின்றீர்கள்?

கோ கண்ணே! இவ்விடைச்சியர் மனையில் சகல செனகரி
கங்கள் எல்லாம் உண்டு. கற்பிற்கினியாளே! இப்பொழுதே
யான் வந்த காரியம் முடித்தல் வேண்டும். ஆதலால்,

(பாட்டு) “சிறைவாய் தனிலழுதான்” என்றபடி.

சிலம்பொன்று தந்திடடி—செந்தேனே மானே— சில

ரத்னச் (சிலம்), செம்பொற் (சிலம்)

சித்தரு முத்தரும் பத்திசெயுச் சிருச்— சில

தேவர்கட்கும், யாவர்கட்கும் தேடரிய— சில

சீதன பத்ம பாதம் விளங்கும்

ஜோதியோ ரத்ன ஜோதி துலங்கும்— சில

கோடி சூரியர்கள் கூடினா லு மிணை

யாகு மோடி பூங் கோதையே நீயணி— சில

பசும் பொன்னின் மா-ணிக்க மணியுடன்

பக்க வயிரமொடு உட்கருவமைந்த— சில

செல்வ நான் மாடக் கூடல் சென்று விலை கூறியே

சீக்கிரம் விற்பேன் பராடி—செம்பொற்சீராடிச்— சில

(தொழைவா.)

குடி முதற் சுற்றமும் குற்றினை யோரும்

அடியோர் பாங்கும் ஆயமும் நீங்கி

நாணமும் மடனும் நல்லோரேத்தும்

பேணிய கற்பும் பெருந்துணையாக

என்றோடு போந்து ஈங்கு என்தயர் களைந்த

பொன்னே! பொடியே! புனபூங் கோதாய்!

நாணின் பாவாய்! நீள் நில விளக்கே!

கற்பின் கொழுந்தே! பொற்பின் செல்வி!

உன் சீராடிச்— சில

கண்ணே! உன் சீராடிச் சிலம்பில் ஒன்றைக் கொண்டு நான்,
மாட மதுரையில் விற்று வருகின்றேன். நான் திரும்பி வருமளவும்
தனியே இருப்பதற்கு வருந்தாதே.

க. நாதா! இதோ கழற்றித் தருகின்றேன். (கழற்றிக்
கொடுத்தல்) பிரானேசா! யான் தனியே இருப்பதற்கு வருந்த

வில்லை. தாங்கள் தனிமையாக— இம் மதுரை வீதியில்— விலை மதிக்கொணு மாணிக்கரத்தினமமைந்த சிலம்பைக்கரத்திலேந்தி— ஒரு துணையுமின்றிச் செல்லுகின்றீர்களே என்று என் மனம் துடிக்கின்றது, நாதா.

கோ. என் கட்டிக் கரும்பே! மறை முது கிழவர் மதுரை மன்னனை வாழ்த்தியதை மறந்தனையோ. அரசன் செங்கோல் என்னைக் காப்பாற்றும். எனக்காக நீ வருந்தாதே.

க. பிரானேசா! ஏதோ—என்—மனம்— (கண்ணீர்விடுகிறான்)

கோ. (பாட்டு) இராகம்—காமவர்த்தனி. தாளம்—சதூர—ரூபகம்.

போய் வருகிறேன்—என் கண்ணே— போ.

பூங்குயிலே தீந் கிலா வென்
பூவையே பாவையே நில்லடி— போ.

பூதலத்தில் மாதரொல்லாம்
போற்ற வரும் பொற்கொடியே— போ.

என் அன்னமே—என் கண்ணே— என் பொன்னே— போ.

போதுற்று—உன் பொற் சிலம்பை
நான் விற்று—ஓர் தீதற்று வருவேண்டி— போ.

காதற் கணியே—கீ—யாதுக் கினியே
ஒருபோதுந் தனி யென்று வருந்தலை— போ.

என் கற்பிற் கினியாளே! பொற்பினற் றேகி! புகலரும் பாவாய்! உன்னை—யான் கிட்டு—எவ்விதம் பிரிவேண்டி. நான்— திரும்பி—வருமளவும்—தனியே இருப்பதற்கு வருந்தாதே.

(முத்தமிட்டுச் செல்கின்றான்)

(காட்சி முடிகிறது)

நான்காம் காட்சி

இடம்:—மதுரை பொற்கொல்லர் வீதி

வஞ்சிப்பத்தன், கோவலன்

கோ. (பாட்டு) இராகம்—நீலம்புரி

தாளம்—ஆதி.

பல்லவி

சிலம்போ சிலம்போ

செல்வ வான்கள் கொள்ளும் செம்பொற்—

சில.

அனுபல்லவி

சிலம்போ விலை கொள்ளுவாருமுண்டோ

ஜெகமோங்கிய பசும்பொன்றை குயிற்றிய

திகழ் மாணிக்க மணியொடு வயிரமு மணிகளும்

சேர்ந்—தெவர்களும்—பதமதி—லணிய—அவர்

தேக—காந்தி—யே—பெருகும்

தெரிசன—மளவீனில்—சிறப்பொடு—செல்வரும்

திகழ்ந்து—மகிழ்ந்து வழுவார்—சீதரஞர்

திருமகள்—கலைமகள்—மலைமகள்—குறமகள்

தெரி, வரு, பரி, புர, மிது, வென, புக, முறு

சிலம்பு, தகதக, தகதக, நலம்பெருக

புலம்புசி—றடியாள்—தேவிகண்ணகியாள்—

சில

வ. ஐயா! தாங்கள் எந்த ஊர்? ஏதோ சிலம்பு கிலை கூறிய சப்தம் கேட்டது.

கோ. (பாட்டுத்தொடர்)

சுரணம்.

காவிசேர் வயல்குழ் காவிரிப் பூம்பட்ணம்

கனத்த வணிகர்குல

மேவு திலக கோவல னென்பேரறிவீர்

தேவிகண்ணகியாள் சேவடி சூடிய

தேசலாவு மணியார் வயிரம்மொடு—

சேர்ந்

ஐயா! நானிருப்பது காவிரிப்பும் பட்டினம். என் மனைவியின் அணியாகிய இந்தக் காற்சிலம்பை விற்க இம்மதுரைக்கு

வந்தேன். அரசனது தேவி அணிதற்கு ஏற்ற இச்சிலம்பை விலைமதித்தற்கு நீ வல்லையோ?

வ. ஐயா! அடியேன் மாதருடைய அடிக்கலத்தின் விலை மதித்தற்கு அறியேன். ஆயினும் அரசாது முடிக்கலன் முதலிய அணிகள் செய்யும் ஆற்றல் உடையேன். (வாங்கிப்பார்த்து) ஐயா! இச்சிலம்பு—தாங்கள் கூறியபடி அரசன் தேவிக்கல்லால் வேறெவர்க்கும் இசையாது. இதனை அரசனிடம் சொல்லி அவன் சம்மதம் பெற்று வரவேணும்.—ஒன்றிற்கும் யோசனை வேண்டாம். நானும் அரண்மனையில் வேலை பார்க்கப்பட்டவன். இதைப்போல அநேக சிலம்புகள் செய்து கொடுத்திருக்கிறேன்.

கோ. மஹாராஜாவை நானே நேரில் கண்டு என் மாசற்ற சிலம்பை விற்றாலென்ன?

வ. ஐயா! என்னிடம் நம்பிக்கையில்லையா? இந்த வஞ்சிப்பத்தனில்லாமல் நீர் மஹாராஜாவைக்காண்பீரா? அப்படிக்கண்டாலும், என்னை உசாவாமல் சிலம்பின்விலை மதித்து விடுவாரா? சரி, எனக்கென்ன?

(கிராந்துபோதல்)

கோ. ஐயா! ஐயா! கோபம் வேண்டாம். வாருங்கள். என் மனதில் எழுந்ததைக் கூறினேனே ஒழிய வேறல்ல.

வ. ஐயா! நீர் ஒரு நல்ல மனுஷன். உம்முடைய நன்மைக்காகவே யான் பிரயத்தனப்படுகின்றேன். யாதொரு காரியமும் ஒரு தரகன் இல்லாமல் முடியாது. அரண்மனை ஆசாரி பூநீ வஞ்சிப்பத்தன் அவர்கள் என்றால் இந்த மதுரைமாநகரத்தில் அறியாதவர்கள் கிடையாது. இம்மாசற்ற சிலம்பை வேறொருவருக்கும் காட்டாதேயும். திருடர்கள் அதிகமான ஊரு. இதோ என் சில்லைச் சிறு குடிசையில் இரும். நான் அதிசீக்கிரம் வந்து விடுகின்றேன்.

(தனிமொழி)

நான் முன்னாள் அரண்மனையில் கவர்ந்து கொண்ட சிலம்பு என்பால் உள்ள தென்று வெளிப்படுவதற்கு முன்னமே அக்

குற்றத்தை இவன் மீது சுமத்திப் போக்கியிருக்கிறேன். நல்ல காலம் வாய்த்தது.

(விரைந்துசெல்கிறான்)

கோ. (தனிமொழி) யாரை நம்பினாலும் பொற்கொல்லரை நம்பவொண்ணாதென்று கூறுகின்றார்களே.

விநுந்தம்

சாதிகுலம் பிறப்பின் வழிகுணமறமயும்
என்று முன்றோர் சாற்றினார்கள்
நீதியது தவறாது நெறியுணர்ந்தோர்
அனுபவத்தை நிறுத்தினார்கள்
ஆதரவாய் ஈன்ற அன்னை அவள் அணியிற்
களவு செய்யாதாக்கும் தட்டார்
பூதலத்தில் இல்லை இந்தப் பொற்சிலம்பைக்
கொடாது மிகப்போற்றுவேனே.

“குலத்தளவேயாகுங்குணம்” என்ற மூதூரைப்படி இவன் என்ன செய்கின்றானோ தெரியவில்லை. ஆதலால் அரசன் சமு கத்தில் சிலம்பைச்சேர்ப்பதல்லாமல் இந்த வஞ்சிப்பத்தனிடங் கொடுத்தல் மதியீனமாகும்.

(உட்காருகின்றான்)

காட்சிமுடிசிறது.

ஐந்தாம் காட்சி

இடம்:—அரண்மனை அந்தர்ப்புரம் செல்லும்வழி.

வஞ்சிப்பத்தன், பாண்டியன், காவலாளிகள் நால்வர்.

[பாண்டியன் விரைவாகச் செல்ல, வஞ்சிப்பத்தன் எதிர்புறம் வருகின்றான்.]

வ. மஹாராஜா! அகப்பட்டான் திருடன்.

பா. வஞ்சிப்பத்தா! நீ என் அனுமதியின்றி இங்கு எப்படி வரலாம்?

வ. ஐயனே! தங்களைக்காணும் அவசரம் இருந்ததால் இங்குவரலானேன்.

பா. யான் அந்தர்ப்புரம் ஏதும் அமயம் குறுக்கே நீ வரலாமோ பொற்கொல்லா?

வ. (வீழ்ந்துவணங்கி) மன்னிக்கவேணும் மஹாராஜா! மன்னிக்கவேணும்.

பா. அடே! சீக்கிரம், யார் கள்வன்? என்ன களவு போனது?

வ. மஹாராஜா! தங்கள் தேவிமாகாற்சிலம்பு.

பா. அடே! முட்டாள்! எந்தேவி மாகாற் சிலம்பாவது களவுபோவதாவது. நீ பெரிய எத்தனாய் இருக்கிறாய். இதோ என் உடைவாளுக்கிரை யாகப்போகின்றாய்.

வ. ஐயனே! கள்ளவனைச் சிலம்புடன் பிடித்து வைத்திருக்கின்றேன்.

பா. எங்கே!

வ. என் சில்லைச் சிறுகுடிவில்.

பா. சீக்கிரம் காவலாளிகளை வரவழைப்பாய்.

வ. இதோ அழைத்துவருகின்றேன்.

(செல்கிறான்)

பா.

விருத்தம்

அந்தப்புரமே யான் ஆவலுடன் செல்லமயம்
இந்தப்பொற்கொல்லன் இதிரே வரலாச்சே
விந்தையிதுவே என் மெல்லியலின் காற்சிலம்பை
முந்துகவர்கள்வன் முடிந்தான் முடிந்தானே.

என்னகாலம்! யான் அந்தர்ப்புரம் நோக்கி விரைந்து செல்ல
—இந்தப்பொற்கொல்லன் குறுக்கிட்டானே. ஆனால்—அதில்
ஒன்றும் தீமையில்லை யென்று நினைக்கின்றேன். எப்படியும்
களவுபோன அரசமாகாற்சிலம்பு வந்துவிட்டது. கள்வன் இனி
உயிர் பிழைப்பது அசாத்தியம்.

[வஞ்சிப்பத்தன் நான்கு காவலாளிகளுடன் வருதல்.]

கா 1. அரசே! நமஸ்காரம். யாங்கள் செய்யும் பணியாதோ?

பா.

வந்தீதம்

சீக்கிரஞ் சென்று நீங்கள் திருடனைப்பிடித்து மிக்க
ஆக்கினை பண்ணி எந்தன் ஆணையைச் சிரமேற்கொண்டு
பாக்கியமான தேவிபரிபுரம் பற்றிக்கொண்டே
போக்கு வீரவனை வாளால் புகன்றிட்டேன் போருவீரே.

அடே! காவலாளர்களே! இவ்வஞ்சிப்பத்தனுடன் சென்று
அரசமாகாற் சிலம்பு கள்வன் கையிற் காணப்பெற்றால் அவனைக்
கொன்று, சிலம்பைக்கொண்டுவாருங்கள். சீக்கிரம்.

(விரைந்துசெல்கிறான்)

வ. வாருங்கள். கள்வன் தப்பி ஓடினால் என் தலைபோய்
விடும்.

கா. (பாட்டு) “வா சணபதே” என்றபடி.

வே கமதாக வேந்தனது ஆணைமுற்றற
வீசி வீசி வாளினாலே—வீசி வீசி வெட்டுவேன்
வீசி வீசி வாளினாலே—வீசிவீசி—விரைவிலே
வேந்தனது ஆணைமுற்றற--

(வே)

ஏதுக்கு மேதுக்கு மிறுக்காதவனான்
சாதித்துச் சாதித்துத் தாக்குவேன்
சண்டையிலே மிண்டினோர்
மண்டையை உடைப்பேனான்.

தா—ம—ச—மேன்—தா—மசமேன்—வருவீரே—

(வே)

(போகிறார்கள்)

காட்சி முடிக்கிறது

ஆரூம் காட்சி

இடம் — வஞ்சிப்பத்தன் மனை

காவலாளிகள், வஞ்சிப்பத்தன், கோவலன்.

கோ. (தனிமொழி) ஆ! இதென்ன ஆச்சரியம். என் இடது கண்ணும் இடது தோளும் தடிக்கின்றனவே. நேற்று விடியற்காலம் யான் கண்ட கனவை மாடலனுக்கும் கவுந்தியடி கட்டும் கூறிய போது அவர்கள் முகம்வாடியதை குறிப்பாக அறிந்துகொண்டேன்.

[வஞ்சிப்பத்தனும் காவலாளிகளும் வருகின்றனர்.]

வ. ஐயனே! அரசன் ஆணையால் சிலம்பைக்காண இவர்கள் வந்திருக்கிறார்கள்.

கோ. அப்படியா? மஹாசந்தோஷம். இதோ பாருங்கள் சிலம்பை.

வ. அரசமகாற்சிலம்புக்கும் இதற்கும் ஏதும் வித்தியாசம் உண்டோ சொல்லுங்கள்.

கா. 1. பத்தரே! அரசமகாற்சிலம்பை எப்போதாவது யான் பார்த்தாலல்லவோ இதற்கும் அதற்கும் ஒப்புமை கூறலாம். ஏண்டா உனக்குப் பாண்டி மாதேவியின்காற்சிலம்பு தெரியுமா?

கா. 2. அண்ணா! அரசியைக்காண்பதே அருமை. அப்படி ஒருபோது “கார்த்திகைப்பிறையைப்” போலக்கண்டாலும் யான் ஏன் அவவுடைய பாதங்களைப்பார்க்கிறேன்? அப்படி ஒருபோது பார்த்தாலும், அரசமகாற்சிலம்பு எங்கள் கண்களுக்கு அகப்படுமா?

கா. 3. ஓய் பத்தரே! அரசனுக்கு மாத்திரம் தெரியும் தன் தேவியின் சிலம்பு.

கா. 4. ஏண்டா! அப்படிக்கூறுகின்றாய்? அரசனுக்கு மாத்திரந்தான் தெரியுமோ? இந்த வஞ்சிப்பத்தருக்குத் தெரியாதோ?

கா. 1. பத்தரே ! இவனைப்பார்த்தால் குற்றம்செய்தவனைப் போல்காணவில்லை. ஆதலால் இவனைக்கொல்லுதல் நீதியன்று.

கோ. (தனிமொழி) தெய்வமே ! ஏதோ வஞ்சனை செய்தான் இவ்வஞ்சிப்பத்தன்.

வ. (நகைத்து) கள்வர்கள் தன்மையை நீங்கள் நன்றாய் அறியமாட்டீர்கள். அவர்கள்.—

வீருத்தம்

மந்திரம் தெய்வம் மருந்து நிமித்தம் மொமொபுரட்டுத் தந்திரங்காலம் இடங்கருவியென்னும் தக்கவெட்டும் சிந்தையில் வைத்துத் திரியும் திருடர் திருடியபொருளை இந்தவுலகி லெவராலுங்காண இயலாதன்றே.

திருடர்களே ! மந்திரம், தெய்வம், மருந்து, நிமித்தம், தந்திரம், இடம், காலம், கருவி என்ற எட்டையுந்துணையாகக் கொண்டு திரிவார்கள். இவர்களது மருந்தில் அகப்பட்டால் அரசன் உங்களை ஒறுப்பது திண்ணம் இக்கள்வன் ஒருமந்திரத்தை நானினால் நவில்வானாகில் நாம் எல்லாம்போன இடந்தெரியாது மறைந்துபோவோம். தன்வழிபடு தெய்வத்தை மனதில் நினைப்பானாயின் களவு செய்த பொருளைக் கையில் காட்டிக்கொண்டே தப்பி ஓடுவான்.

கா. பத்தரே ! நிறுத்தும் பிரசங்கம்வேண்டாம். நீர்கூறு கிறபடியி ருந்தால் இவன் தப்பி ஓடியிருப்பானே.

கா. 2. அண்ணை ! திருட்டில் கைதேர்ந்த திருடரை அவர்கள் முகக்குறிப்பைக்கொண்டு குற்றஞ்செய்தவர்களே அல்லவோ என்று நிச்சயித்தல் முடியாது. கள்வரின் மாயத்தை அறிவது யாவர்க்கும் அரிது.

வ ஐயா ! தாங்கள் கூறுவது முழுதும் சரியே. முன்னொருகாலத்தில் ஓர் கள்வன் தூதுவன்போல வேடம் பூண்டு பகல்முழுதும் அரசனது அரண்மனை வாயிலிலிருந்து இராப் பொழுதில் பெண்கோலங்கொண்டு அரண்மனைப்பள்ளி அறை

யில் அஞ்சாது புசுந்து அங்கு சயனித்துக்கொண்டிருந்த அரசிளங்குமரசுதமார்பில் இலங்கிய மணியாரத்தை 'விரைவாக எடுத்தான். அப்பொழுது அரசகுமாரன் திடீரென விழித்துத் தன் உடைவாளை உருவினன். அவ்வாளின் உறையை கள்வன் தன் கையில் வைத்துக்கொண்டு அரசிளங்குமாரன் தன்னைக் குத்தும்போதெல்லாம் அவ்வாளிலே உறையைச் செலுத்தினான். இதைக்கண்ட அரசன் அக்கள்வனுடன் மற்போர்தொடங்க அவன் அங்கு நின்ற துணைத்தானாகக் காட்டி மறைந்து தன் களவு தூலறிவால் தப்பிவிட்டான்.

கா. 2. ஐயா! என்னுடைய அனுபவத்தைக்கூறுகின்றேன் கேளும். இருள செறிந்த இராப்பொழுதில் ஒரு கள்வன் என்முன்னே வந்து நின்றான். நான் எனது உடைவாளை உறையினின்றும் உருவினேன். அவ்வாளைக் கள்வன் வாங்கினான்.

கா. 3. ஏண்டா பறித்துப்போட்டான் என்று கூறுவதற்குப்பதிலாக "அவ்வாளைவாங்கினான்" என்று மரியாதையாகக் கூறுகின்றனையே.

கா. 2. உண்மையாக வாங்கினான். அப்பால் அவனையுங்காணேன் என். வாளையுங்காணேன். எப்படியோ மறைந்துபோய் விட்டான். இவனை நாம் இப்பொழுது விட்டால் அரசன் நம்மை வருத்துவான். ஆதலால் செய்யவேண்டிவதை விரைந்துகூறுங்கள்.

கோ. (தனிமொழி) தெய்வமே! என் கனகின்பலன் ஈதாமோ!

கா. 4. நானே அரசுகட்டளையை நிறைவேற்றுகின்றேன். (ஓங்கி ஒரேவெட்டாய் வெட்டுகிறான்.)

வ. நீ மிகவும் வாட்போரில் சமர்த்தன்தான். என்ன? ஒரே வீக்கிலே வெட்டி வீழ்த்திவிட்டாயே! காற்சிலம்பை என்னிடங்கொடுங்கள்.

கா. 1 அது எப்படியாகும்? நாங்களே அரசனிடங்கொடுக்கவேண்டும்.

வ. ஆஹா! அப்படியேசெய்யுங்கள்.

(போகிறார்கள்.)

காட்சிமுடிந்தது.

ஏழாம் காட்சி

இடம்:—மாதிரிகுடிச்சை. தயிர்த்தாழியுடன் உறிதொங்குகிறத

மாதிரி, ஐயை, கண்ணகி, இடைச்சியர்.

மா. ஏண்டி மகளே ஐயை!

ஐ. (உள்ளிருந்து) ஏன் ஆச்சி?

மா. தயிர்கடைவதற்குக்கயிறும்மத்தும்கொண்டுவா. இன்று அரண்மனைக்கு நெய்கொடுப்பது நமது முறையாகும்.

ஐ. இதோகொண்டு வருகின்றேன் ஆச்சி! (கயிறும் மத்தும் கொண்டுவருகிறாள்.)

மா. (தாழியைப்பார்த்து) ஐயோ! இது என்ன ஆச்சரியம்! நேற்றிரவில் பிரையிட்ட பால் அப்படியே இருக்கிறதே!

ஐ. (பார்த்து) ஐயோ! ஆச்சி! இதைன்னபுதுமை!! நேற்று அரண்மனைக்கு நெய்கொண்டுபோக எண்ணி உருகவைத்தபொழுது அதுவும் உருகவில்லை, ஆச்சி!

மா. ஆட்டுக்குட்டிகளும் எப்பொழுதும்போலத் துள்ளி விளையாடாமல் குழைந்தகிடக்கின்றன. பசுக்கள் மெய் நடுங்கி வாய்கிடாமல் கதறிக்கொண்டிருக்கின்றன. மகளே! இன்று இந்தப்பிணி நீங்கும் வண்ணம் குரவைக்கூத்தாடுவோம். எங்கள் குலமாதரை அழைத்துவா.

(ஐயைசெல்கிறாள்)

க. (வந்து) ஏன் ஆச்சி! தயிர் கடையவில்லையா?

மா. (பாட்டு) குறம்.

தாழியைப் பார்த்தேனம்மா தயிர் பாலாயிருக்குதம்மா
தார்வேந்தனுண்பதற்குத்தக்க வெண்ணெய் தானெடுத்து
உருகவைத்தேனம்மா உருகிற்றிலததுவும்.

க. (தாழியைப்பார்த்து) என்ன அதிசயம்!!

மா. பருகுவதைவிடுத்துப்பசுக்கள் கதறுகின்றன
எருதுகள் கண்ணீர் வடித்து இரைபேராதிருக்கின்றவே
என்ன தீங்கு நேரிடுமோ ஏதவருமோ அறியேன்.

அம்மா! ஏதோ பெருந்தீங்கு சம்பவிக்கும்போல் இருக்கிறது.

க. ஐயா. சிலம்பு விற்கச் சென்ற காதலர் இன்னும் வா
வில்லையே! ஆச்சி! என் உள்ளம் வாடுகின்றதே.

மா. அம்மா! உன் கணவனுக்கு ஒருகுறையுமில்லை. இது
ஏதோ பிணிக்குறையாயிருக்கும். குரவைக்கூத்து ஆடும்பொரு
ட்டு இடைச்சியரை அழைத்துவரும்படி ஐயை சென்றிருக்
கிறாள்.

[ஐயை, இடைச்சியர் அமுது முதலியன கொண்வருதல்]

ம. வாங்க! வாங்க! பொங்களைப்படையுங்க. கோபா
லனை ஏத்தி துதித்துச் சுற்றி சுற்றி ஆடுங்க.

இ. (பாட்டு) “புள்ளிக்கலாப மயிற்பாகன்” என்றபடி

ஆயர் மனைவாழுவீக்கும் கண்ணை—உமை
ஆதரித்தோம் பாதுகாரும் அண்ணை—இந்த
ஆவின்விணி நீக்குமாறு ஐயாவே அருளல்வேண்டும்
அண்ணை! மேகவண்ணை!—

ஆய

மா. மக்காள்! யான் வைகைக்கரையிலுள்ள திருமலை
வழிபட்டு வரவேணும். மகளே! ஐயை! பூவும் புனைசார்தும்
கண்ணியும் கொண்டுவா.

ஐ. கொண்டு வருகின்றேன், ஆச்சி. (உட்செல்லல்.)

மா. யான் திருமலைத் தரிசித்துத் திரும்பி வருமளவும் நீங்கள் குரவைக் கூத்தாடுங்கள்.

[ஐயை, பூவுங் கண்ணியும் கொடுக்கிறாள்.]

மா. அம்மா கண்ணகி! என்ன கண்ணீர் விட்டுக்கொண்டிருக்கின்றாயே! யான் திருமலை வணங்கி வருகின்றேன்.

ஓ. (பாட்டு) “சேடியரே பந்தெறிந்து” என்றபடி (செல்கிறாள்)

மாதளங்காய் மாங்களியும் வாழைக்கணியும்
வைத்து நாம் வணங்கினோமே வாருங்கோபாலா
பிணி—தீருங்கோபாலா—

மாத.

சுற்றிச் சுற்றி ஆடிடுங்கள்
சுந்தரமாய்ப் பாடிடுங்கள்
பெற்றிடுவோம் நல்ல பேறு
பிரானை ஏத்துங்கள்—பிணி
வராமல் வாழ்த்துங்கள்—

மாத.

[மாதிரி பெருமூச்சு செறிந்து கொண்டு கண்ணகி அருகில் வந்து மெளனமாய் நிற்றல்]

ச. ஆச்சி! என்ன போசாது நிற்கின்றாய்?

ஐ. ஆச்சி என்ன பெருமூச்சு விடுகின்றனையே? யாராவது வைதார்களா உன்னை? ஆச்சி! ஏன் மெனமாய் நிற்கின்றாய்?

ஓ. ஆச்சி! அந்தத்திருமலை வணங்கும்படி சென்றீர்களே. அவர் வசப்பட்டு விட்டாரோ?

மா.. ஐயோ! என் நாவெழுவில்லையே! அட! நீங்கள் எல்லாருங்கூடி, ஐயோ!, திருஷ்டி தோஷம் ஏற்பட்டதே.

ஓ. என்ன ஆச்சி சொல்றீங்க? ஒண்ணும் பிறியலையே. பசுக்கள் இறந்தனவா? எருதுகள் மடிந்தனவா?

மா. இப்படியும் வஞ்சஞ் செய்தானே அந்த வஞ்சிப் பத்தன்?

க. ஆச்சி! யார் வஞ்சிப்பத்தன்? உனக்கு என்ன வஞ்ச கஞ் செய்தான் ஆச்சி?

ஐ. ஆச்சி! அந்த ஐயா கொண்டு சென்ற சிலம்பை அப கரித்தானே அப்பொற் கொல்லன்?

மா. ஐயோ! ஒன்றுமில்லையடி. அம்மா கண்ணகி! சாப் பாடு ஆய்விட்டதா?

க. (பாட்டு) “தாரணியிலன்புகொண்ட” என்றபடி.

மாமதுரை வீதிசென்ற மன்னனைக் காணேன் — மா.

மன்னனைக் காணேன் என தின்னுயிர் பேணேன் — மா.

பூமணக்கும் வீதியூடே பெரற் சிலம்பு கூறிச்சென்றார்
தாமசமேனே எந்தோழி தயங்குதே நெஞ்சம்
தயங்குதே நெஞ்சம், மிக மயங்குதே தோழி— மா.

தோழி! என் ஆவி சோருகின்றதே! என் மனது என்னை யுமறியாமல் தடிக்கின்றதே! சிலம்பு ஊர்கச் சென்றாரே! இன் னும் வரவில்லையே!

ஐ. வந்தவிடுவாரம்மா. ஏன் தேம்பித் தேம்பி அழுகிறீங்க?

க. அன்பனைக் காணாது நெஞ்சம் அலமருகின்றதே தோழி
என்பு நெக்குருகி மனம் ஏக்குகின்றதே
ஏக்குகின்றதே உளம் பாங்கியே ஆ ஆ— மா.

ஐயோ! என் ஆருயிர்த்துணைவனைக் காணாது என் நெஞ் சம் ஊசலாடுகின்றதே. ஏதேனும் வஞ்சம் உண்டோ என்று என் நெஞ்சம் மயங்குகின்றதே.

[இடைச்சியர்கள் கூடி மாதிரியுடன் இரகசியம் பேசல்]

ஏழையேனாகிய என்னைக் குறித்து இவ்வாச்சியர் என்ன பேசிக்கொள்கின்றனர்?

மா. அம்மா! நான் என் சொல்வேன்!

க. ஆச்சி! என்னை வருத்தவேண்டாம். என்ன நடந்தது?

மா. ஐயோ! என் நாவெழுவில்லையே. அடி, நீங்களாவது சொல்லித் தொலையுங்களேன்.

இ. 1. ஆச்சி! நீதான் சொல்லு. ஐயோ பாவம்! சிறு பெண்ணு.

இ. 2. அக்கா! நீதானே அன்று இவாள் இருக்கும்போது உற்றுப்பார்த்த வண்ணமாய் நிண்ணையே! ஐயோ இந்த அம்மாளுக்கும் பொறுக்கலை.

க. ஐயோ! ஏதோ சங்கடம் நேரிட்டாற்போல் இருக்கிறதே! ஐயை! நீயாவது கூறமாட்டாயா?

மா. அம்மா! அரண்மனையில் களவு போன சிலம்பை கோவலன் களவாடினானென்று அவரை அரசன் ஆணைப்படி—காவலாளிகள்—கொலை—

(பாட்டு) “ஐயோ மகனே பாம்பு” என்றபடி.

ஐயோ என் நாதா வே—ஆ ஆ என் நாதாவோ
ஆருயிர் பிரிந்தீரோ—நாதா—

ஐ.

காவலாளர் களுனைக் கள்வனெனப்பிடித்து
சடுங் கொலை புரிந்தார்களோ—உன்னோ—

ஐ.

மன்பதை பழிதூற்ற மன்னன் தவறிழைப்ப
அன்பனை இழந்தேன் யான்—ஐயோ—

ஐ.

என் தலைவா! நீர் எங்குற்றீர்! ஐயோ உம்மைக் கள்வனென்று காவலாளர்கள் கொன்றார்களோ!

ஐயா ஆசுவனே நீர் அறியாப் பொருளுமுண்டோ
அன்பன் கள்வன் ருனே—அருளீர்—

ஐ.

ஏ! காய் கதிர்ச் செல்வனே! நீர் அறியாத பொருள் இவ்வுலகில் ஒன்றுமில்லையே. நீர் அறிய என் கணவன் கள்வன் ருனே?

அசரீரி—“மாதே! உன் கணவன் கள்வனல்லன். அவனைக் கள்வனென்று கொன்ற இவ்வூர் தீயினால் அழியும்”

[இடைச்சியர் ஆச்சரியமுற்று வணங்குகின்றனர்.]

க. (ஒற்றைச் சிலம்பைக் கையிலேந்தி)

(பாட்டு) “பத்தினி கண்ணகையே” என்றபடி.

மன்னன் மாண்ட இடத்தை—தேடி
 மாபாவி போகலுற்றேன்
 மங்கையரே நீங்கள் தங்கியிருந்திடும்
 மாபாவி செல்லுகின்றேன்.

ஆச்சியரே! நீகீர் எனக்காக வருந்தவேண்டாம். நில்லுங்கள்.

(போகிறாள்)

காட்சி முடிந்தது

எட்டாம் காட்சி

இடம்:—மதுரைவீதி.

மதுரை மாந்தர், கண்ணகி.

க. (பாட்டு) “பத்தினி கண்ணகையே” என்றபடி.

பாவினளா நீங்கள் இந்தப் பாடும் மதுரையிலே
 என், பத்தா சள்வனல்லன் சத்தியஞ் சொன்னேனே
 உத்தமி நானாவே—

ஏ! பாவினாள், என் கணவன் கள்வனல்லனே!! அவன் கையிலிருந்த சிலம்பைக் கவர்ந்துகொள்வதற்கல்லவோ கள்வனென்று பெயரிட்டுக்கொண்டு என் காதலனைக் கொன்றார்கள்.

மாந்தர்—அம்மா! உனது கணவனையா கள்வனென்று கொன்றார்கள்?

க. (பாட்டு) உத்தமி நானூல் அவரை உயிருடன் கண்டிடுவேன்
இத்தினம் சாதரின் இன்சொற் கேளாவிடில்
இழிகுல மகளைன்பீரே— உத்.

நான் கற்புடைய மங்கையாயிருப்பின் இந்நகரில் வாழும்
நிறையுடை மாதர்முன் என் கரதலனை உயிரோடு காண்பேன்.
கண்டு அவன் கனிந்த சொற்களைக் கேட்பேன்.

மாந்தா—ஶீண் பிரயத்தனம் அம்மா! மாண்டவர் பிழைப்ப
தில்லை. உன் கணவன் உயிர்பெற்று எழுந்தாலல்லவோ நீ அவன்
கனிந்த சொற் கேட்பது!

க. அவ்விதம் கேளேனேயாயின் என்னை இழிகுல மகள்
என்று எல்லோரும் இகழுங்கள்.

மாந்தர்—உனக்கென்ன பயித்தியமா? அதோ உன் கணவன்
மாண்டு கிடக்கின்றான். உன் வல்லமைபால் உயிர் பெறச் செய்
பார்ப்போம்.

க. ஐயோ! எங்கே?

மாந்தர்—அதோ! அப் பொற் கொல்லன் புற முன்றிலில்.

க. (ஶிரைந்து சென்று கணவன்மீது வீழ்ந்து மூர்ச்சையா
கிறாள்.)

(பாட்டு) “வாடா என் கண்ணின் மணியே” என்றபடி.

பல்லவி

மன்னா ஶதென்ன கேரலம்—தரையின் மீது
மாண்டரோ என்ன கரலம்—

ம.

அனுபல்லவி

பொன்னுறு நறுமேனி பொடியாடிச் கிடப்பதோ
என்னிரு கண்ணைய இறைவா எழுந்து இரும்—

ம.

ஐயோ! என் பிராணேசா! இதற்காகவா இம்மதுரை
க்கு வந்தீர். ஆ! என் அன்பே! ஆருயிரே! என் அருமை
நாயகரே! ஐயோ! இந்தப்பாடும் சிலம்போ உமக்குக் காலன்
ஓலையாகவந்தது. என் பிராணபதி!

சரணம்

தாதவிழ் மலர்ப்பந்தலில் எனை மணக்கத்
தான்வரு மணக்கோலத்தில்
தார்மலி மணிபார்பம் தரைமூடிக்கிடப்போ
தையல் மனங்குளிரத் தலைவா எழுந்து இரும்— மன்

ஐயோ! இப்பாறியாகிய என்னை விவாகஞ் செய்ய
தாங்கள் மணக்கோலத்தோடு வந்தபொழுது தாங்கள்
அணிந்திருந்த மணமாலை மண் மீது துவளலாமோ! தனித்
தவளாகிய யான் அழுவது தங்கள் செவிக்குக் கேட்கவில்லையோ?

பண்டே நிலைத்து வளரும்—இம்மதுரையில்
பெண்டிரும் உண்டோ உண்டோ
பாதகி யான் அழப்பார்த்திருத்தல் நீதியோ
பத்தாவே எனக்கோரு உத்தரஞ்சொல்லுதியோ— மன்

பண்டைக்காலந்தொட்டு பாடல்பெற்று விளங்கும் இம்
மதுரையில் பெண்டிரும் உண்டோ? பெண்டிரும் உண்டோ?
சான்றோரும் உண்டோ? சான்றோரும் உண்டோ? தெய்வமு
முண்டோ? தெய்வமுமுண்டோ?

தேவர்கள் வாழுமதுரைமாநகரில்
சீரிய சான்றோரு முண்டோ
தேவாலயங்களிலே தெய்வமுமுண்டோ உண்டோ
தேம்பி அழுமெனக்குத் தேறுதல் கூறிடரோ— மன்

என் அன்பரே! எழுந்திரும். என் ஆருயிரே! நான்
“பிராணநாதா” என்று அழைப்பதும், நீர் என்னைக் “காதலி”
என்று கனிந்து அழைப்பதும் போச்சோ!

கோ. (நிமிர்ந்து) “நிறைமதிபோன்ற உன்முகம் கன்றி
யதே.” (கண்ணீர்துடைத்து, பின் வீழ்ந்துவிடேல்.)

க. (எழுந்து வானத்தைப்பார்த்து) நாதா! நாதா! அடியேனை இங்குகிட்டு தேவ ஒளியாகச் செல்லுகின்றீரோ?

(பாட்டு) இராகம்—முகாரி

நானம்—ஆதி

பல்லவி

ஈதென்ன மாயமோ எனைமயக்கிய தெய்வமோ
ஏதமறிகிலேனே ஈசனே மதுரசனே—

ஈ

அனுபல்லவி

மாதாயாந்தேம்பிட மன்னனெழுந்திட்டே

மலர்க்காதத்தாற்கண்ணீரை—மாற்றினாரே ஆ! ஆ!—

ஈ

தேவஒளியாய்வானில் சென்றாரே தேகநீத்து

தெய்வமே யாதொன்றும் தெரிந்திலனே ஐயோ—

ஈ

இதென்னமாயம்! என்காதலர் உயிர்பெற்று எழுந்தார்—
என்கண்ணீர் துடைத்தார்—உடனே பூதஉடம்பு விட்டு புகழு
டம்பு பெற்று தேவ ஒளியோடு மேலுலகஞ் சென்றாரே.

மாந்தர். நீயே கற்புடைத்தெய்வம்! நீயே பதிவிரதை! கண்ண
கையம்மையே! எங்களைக் காக்கும் தெய்வம் நீயே (வீழ்ந்து
வணங்குகின்றனர்).

க. ஆஹா! இம்மதுரை மன்னவன் என் கணவனைக் கள்
வனென்று பழிசமத்தினான, இதற்கெல்லாங் காரணமாகிய
திவேந்தனைக்கண்டு இத்திறங்கேட்பேன்.

(கிரைந்துசெல்கிறாள்.)

மாந்தர். அரசுநீதி எங்கேபோயது? இந்தத்தெய்வம் சின
ந்து செல்கின்றது. என்ன தீங்கு வருமோ?

(செல்கின்றனர்.)

காட்சி முடிகிறது.

ஒன்பதாம் காட்சி

இடம்:— பாண்டியன் பள்ளியரை.

வாயில் காப்போன், பாண்டியன், தேவி, கண்ணகி.
அக்கினிதேவன், மதுரைத்தேய்வம்.

தே. நாதா! யான் விடியற் காலத்தில் ஓர் தீக்கனவு கண்டேன்.

பா. சண்ணே! சில சமையங்களில் தீக்கனவு போலத் தோன்றவது நற்கனவாக இருக்கவுங் கூடும்.

தே. (பாட்டு) சிந்த.

மன்னவா உன்னைச் செங்கோலும்—வெண்குடையும்
வழுவியே தரையினில் வீழ்வ போலவும்
வானம் முழுதும் மின்னியே—வையமுற்றும்
மண்மாரி பெய்திட்டே மறைத்த போலும்
விண்மீன்கள் பகற் போதில்—விண்ணை விட்டு
வெண்டரையின்மீது வீழ்வ போலும்
எண்டிசைகளு நடுங்கி—மின்னலினிடி
இடித்து விழுவ போல ஏக்கக் கொண்டே
கண்டேன் இத்தீக் கனவை—மன்னா
கலங்கி யென் மன மிக மலங்கலுற்றேன்—

நாதா! தாங்கள் பிடித்திருக்கின்ற செங்கோலும் வெண் கொற்றக் குடையும் கீழே விழுவது போலவும், மீனாட்சி சுந்தரேஸ்வரருடைய கொற்ற வாயிலில் கட்டிய அசையா மணி நடுங்குவது போலவும், பகற் காலத்தில் விண் மீன்கள் உதீர்ந்து விழுவது போலவும், வானம் முழுதும் ஒரே மின்னலாய் மின்னுவது போலவும் ஓர் தீக்கனவு கண்டேன்.

பா. பெண்மணி! இதன் பலாபலன்— (யோசிக்கின்றான்)

க. (பாட்டு) “அரஹா சங்கர அண்ணலே” என்றபடி.

என்ன விதியுது என்ன கெதியுது
 மன்னும் மதுரையில் மடிந்திட யான் செய்த
 மாபாதகம் யாதோ—மன்னன் செய்த
 மாபாதகம் யாதோ—

என்

ஐயோ! யான் இவ்விதம் கணவனை இழந்து துயரமெய்த
 முற்பிறப்பில் என்ன பாதகத்தைச் செய்தேனோ!

என்னை மணந்ததுவும் என்னைவிட்டு மாதவி
 தன்னை அணைந்ததுவும் பின் எனைச்சார்ந்ததுவும்
 பன்னருங் கதையாச்சே—மன்னனும்
 தன்னுடல் விடலாச்சே.—

என்

என்னை அவர் விவாகஞ்செய்ததும், பின் என்னை மறந்து
 மாதவியை மாலையிட்டதும், பழங்கதையாய்ப்போனதே. மறுபடி
 அவனை விட்டு நீங்கி என்னைச் சார்ந்ததுவும் எல்லாம் கணவாகப்
 போயிற்றே.

சார்ந்த தன்வறுமையை சாற்றவும் பொற்சிலம்பு
 தருவேனென மதுரை தையலே வாவெனச்
 சாற்றி நீர் வந்தீரே—சால எனைத்
 தேற்றி நீர் நொந்தீரே
 கன்வெனைச் சிலம்பை மெள்ள அபகரிக்க
 காட்டவுங் காவலன் வீட்டுப்படி விடுத்த
 காரணம் தெரிவேனே—வேந்தனைக் கண்டு
 மாரணம் புரிவேனே.

ஆ! என் பிரானேசா! தாங்கள் சென்ற இடத்திற்கே
 யானும் வருகின்றேன். இற்றைவரையும் யான் கண்ட தீக்கனவின்
 படியே நடந்தேறியது. இன்னும் இத்தீவேந்தனின் காரியமும்
 இருக்கிறது. ஏ! வாயில் காப்போனே!

வா. (நடுங்கி) யாரம்மா தாங்கள்? என்ன கோலம் இது?

க. அடே! “ஒற்றைச் சிலம்பைக் கையிலேந்திக் கணவனை
 இழந்த மாதா அரண்மனை வாயிலில் நிற்கின்றாள்” என்று உன்
 அரசனிடம் அறிவிப்பாயாக.

வா. மஹாராஜா! மன்னிக்கவேணும்.

பா. அடே! என் பள்ளியறைக்கு ஏன் வந்தாய்?

வா. ஐயனே! யாரோ ஓர் மங்கை, கணவனையிழந்த மாதாம். ஒற்றைச் சிலம்புடன் வந்து தங்களைக் காணுமாறு வந்து நிற்கின்றனள்.

பா. அம்மாதை உள்ளே அழைத்து வா. போ.

வா. மாதே! உள்ளே வருவாய்.

பா. வந்து நிற்கும் மாதே! நீ யார்?

க. தேரா மன்னா! கன்றை யிழந்து அலறிய பசுவின் துயர் பொறுக்கமாட்டாமல் தன் மைந்தனென்றும் பாராமல், ஒரு மைந்தனே தன் குலத்துக்கு உள்ளானென்பதையும் உணராமல், அற நெறியே பெரிதாக எண்ணி தன் அருமந்த மைந்தன் மேல் தேர்க்காலைச் செலுத்திய அரசனது புகழமைந்த காகிரிப்பூம் பட்டினம் எனது ஊராகும். அந்நாட்டில்:—

மாசாத்து வாணிகன் மகனேயாகி
வாழ்தல் வேண்டி ஊழ்வினை துறப்ப
சூழ் கழல் மன்னா! நின்னகர்ப் புகுந்து ஈங்கு
என் கால் சிலம்பு பகர்தல் வேண்டி நின்பால்
கொலைக் களப்பட்ட கோவலன் மனைவியே
நான். கண்ணகியென்பது என் பெயர்.

பா. மாதே! உன் கணவன் களவுசெய்த காரணத்தால் கொலையுண்டான். கள்வனைக் கொல்லுதல் கடுங்கோலன்று. அது செங்கோல் முறையேயாகும்.

க. நற்றிறம்படராக் கொற்கை வேந்தே! என் கணவன் கள்வனல்லன் என்று இப்பொழுதே நிறுவுகின்றேன்; என் கணவனிடமுள்ள சிலம்பினுள்ளே இருப்பது மாணிக்கம்.

பா. என் தேவி அணிந்திருந்த சிலம்பின்பால் முத்து. பெண்ணே! காவலாளிகள் கொணர்ந்த சிலம்பைக் கொண்டுவருதி.

(தேவி உட்செல்குறள்)

என் ராஜ்யத்தில் ஒருபோதும் நீதி திறம்பியதில்லை திருட
னைச் சிரச்சேதம் செய்வதே நீதி (தேவி சிலம்பு கொண்டுவர,
வாங்கி) இஃதா இருக்கின்றது உன் கணவன் களவாடிய சிலம்பு.

[கண்ணகி அச்சிலம்பை உடைக்க அதன் உள்ளே இருந்த
மாணிக்கம் வீரிட்டு மன்னன் வாயில் தெறித்தல்]

பா. (பாட்டு). இராகம்—முகாரி.

தாளம்—மிஸ்ர வகம்

பல்லவி

ஐயோ நானென்ன செய்வேன்
ஆ! ஆ! நானென்ன செய்வேன்
அன்னமே! மடமயிலே—ஐயகோ—

ஐ

அனுபல்லவி

செய்யதாமென் செங்கோல் தீர்ந்தது தீர்ந்தது
திறம்பாத நீதி யிப்போ திறம்பியதே மாதே—

ஐ.

கரணம்

தட்டான் சொல்லிக் கேட்டு, தவறிய நானே அரசன்
தக்கஉன் கணவன் கள்வன் அல்லன் தவக்கொழுந்தே
முட்டாளாய் உயிர்கவர்ந்த முழுக்கள்வன் நானேன்
முடிசூடி யாளமாட்டேன் படிமீதுயிர்வாழ மாட்டேன்.—ஐ.

(வீழ்ந்து உயிர்நீத்தல்)

தே. (வீழ்ந்து வணங்கி) அம்மா! பிழை பொறுக்க
வேணும். (நாயகன் அடியை வருடிப் பார்த்து) ஆ! காதலீர!

(இறக்கிறாள்)

க. ஆஹா! தலையாய அன்பு ஈதேயாம். நீயும் இறந்துவிட்
டனை.

(பாட்டு) “இத்தனைப் பதட்டமென்னடா” என்றபடி.

துட்டர்களே வாழு மதுரை—இதைவிடாது
தொலைக்கவே வேணும் விரைவாய்—

துட்.

பட்டாங்கி யானுமோர் பத்தினியே யாமாகில்
ஒட்டேன் அரசோடு ஒழிப்பேன் மதுரையையும்

மட்டியாகிய அந்த வஞ்சிப்பத்தன் முதலாம்
வஞ்சகத் தீயோர்கள் பஞ்சுபோ லெரியவே
திட்ட முடனவரைத் தீக்கிரை யாக்கவே
திருகி எறிவேன் யாவும் தீமூளவே விரைவாய்— துட்.

ஆஹா! மட்டார் குழலார் பிறந்த பதிப் பிறந்தேன் பட்
டாங்கி யானுமோர் பத்தினியே யாமாகில் ஒட்டேன் அரசோடு
ஒழிப்பேன் மதுரையையும். (திரும்பிப் பார்க்கின்றான்)

[அக்கினிதேவன் வருதல்]

க. யாரப்பா, நீ?

அ. அம்மையே! யான்றான் அக்கினித் தெய்வம். உனக்
குத் திங்கிழைத்த இவ்வூரைத் தீயால் அழிக்கும்படி முன்னரே
ஒரு ஏவல் பெற்றுள்ளேன். அவ்வாரே, இப்போது தீயிடப்போ
கின்றேன். இந்நகரில் யாரைக் காக்கவேண்டும், யாரை அழிக்க
வேண்டும் என்று உனது கருத்தை அறிந்து போவதற்க்க வந்
தேன்.

விருத்தம்

க. “ஆர்ப்பாய் மதுரை அழிக்கும் பொழுதந்தப்
பார்ப்பார், குழவி, பசு, பத்தினிப் பெண்டிர்,
மூத்தோர், அறவோர் எனுமிவரைக் கைவிட்டுத்
தீத்திறத்தோர் பக்கமே சேர்க” இது செப்பினனே.

அக்கினிபகவானே! நீ மதுரையை அழிக்கக் கடவை. அப்
படி அழிக்கும் பொழுது, பிராமணர், சூழந்தைகள், பசுக்கள்,
பதிவிரதைகள், வயோதிகள், தர்மவான்கள் என்னும் இவரைக்
கைவிட்டுத் தீயோர் பக்கமே சேர்ந்து அழிப்பாய்.

அ. அப்படியே செய்கின்றேன். (வணங்கி ஏகல்)

[மதுரைத் தெய்வம் வருதல்]

க. யார்ப்பா, நீ? அக்கினித் தெய்வம் ஏக நீ வருகின்றனை நீ எத்தெய்வமோ?

ம. அம்மையே! நான் இந்நகரில் உறையுந் தெய்வம். உன் நரிடம் சில உண்மைகளைக் கூற வந்தேன்.

க. நல்லது, சொல்வாய்.

ம. எங்கள் நெடுஞ் செழிய மன்னனும் செங்கோல் மன்ன உயரவன். ஆயினும் இத்தீமை நேர்ந்த வரலாற்றைக் கூறுகின்ற மன் கேள்.

விருத்தம்

வங்கமலி கடல் சூழ்ந்த சிங்கபுரா நகரை

வசு அரசனா மா கபில புரங் குமான்

சங்கையுட னாசாள தம்முட் பகை மூள

தக்க வசு நகர்க் காவல் தாங்கிவரு பாதன்

பங்கமில் வோர் வணிகன் பகை ஒற்றனென்றே

படு கொலைதான் செய்ய அவன் பத்தினியு நொந்தே

“எங்களுக்கு இடருழந்தோர் இனியெய்தும் பிறப்பில்

எமைப் போலத் துயராடை” என்று உயிர் நீத்தாள்

அம்மையே! முன் நாள் சிங்கபுரத்தரசனாகும் வசு என் பாணுக்கும் கபில புரத்தரசனாகிய குமான் என்பாணுக்கும் பகை மூண்டு ஒருவரை யொருவர் வெல்லக் கருதியிருந்தார்கள். அப்பொழுது சிங்கபுரக்கடைத் தெருவில் பண்டம் கிற்றுக் கொண்டிருந்த ஒரு வணிகனை பகையரசனுடைய ஒற்றனென்று தவறாக எண்ணி அந்நகர்க் காவலாளனும் பாதனென்பவன் அவனை அரசன் முன்னே பிடித்துக்கொண்டுபோய் அவன் ஆணைப்படி கொலை செய்து விட்டான். அப்பொழுது அவ்வணிகனது மனைசியாகிய நீலி என்பவள் ஆறுத்துயரமடைந்து பதினாலு தினங்களாய்ப் பல இடங்களிலும் அலைந்து திரிந்து, பின் ஒரு மலை மீதேறித் தன் உயிரை விடுமுன், “எனக்கும் என் கணவருக்கும் இப்பிறப்பில் தன்பஞ்செய்தோர் மறு பிறப்பில் எம்மைப்போலவே துயரமடைவார்களாக,” என்று சாபஞ்செய்து இறந்தாள். அப்பாதன் இப்பிறப்பில் கோவலனாய்ப் பிறந்தான். ஆதலால் நீயும் உன் காதலனும் இத்துன்பம் அடைந்தீர்கள். இன்னும் பதினாலு தினங்கள் கழிந்தபின்னர் நீ உன் கணவனைக் கண்டு மகிழ்வாய்.

க. “கிணைப்பயனை வெல்வதற்கு வேதமுதலாம் அனைத் தாய நூலகத்துமில்லை” என்றமுதுரை பொய்யாகுமா? அனைத் தும் நின் அமிர்த வாக்கால் அறிந்தேன்.

ம. அம்மையே! சென்று வருகின்றேன்.

க. யான் என் முற்பிறப்பை அறிவதற்கு என்ன தவந்
செய்தேனோ அறியேன். அநேக நமஸ்காரம். சென்று வருகிறீர்.

(மதுரைத்தெய்வம் ஏகல்)

(மதுரை தீவாய்ப்பட்டபின்)

க. (பாட்டு) “ஆலவாய் மதுராபுரி நகர்” என்றபடி.

தீயோர் வாழ் மதுராபுரி வீட்டுச்
செல்லுவேன் திருச் செங்குன்று
செல்லுவேன் திருச்செங்குன்று—சென்று
செல்வ நாதினைக் காணுவேன்—

(போகிரூன்.)

காட்சி முடிக்கிறது

பத்தாம் காட்சி

இடம்:—திருச்செங்குன்று.

கண்ணகி, குறவர், குறத்திகள்.

க. (பாட்டு) “ஆலவாய் மதுராபுரி நகர்” என்றபடி.

காட்டில் வாழ்வன விலங்குகளாள்—என்றன்
காதலன் நினைக் கண்டிரோ
காதலன் நினைக் கண்டிரோ—ஒரு
காலெனக் கதை விண்டிரோ—

கா.

இக்காட்டில் வாழுகின்ற விலங்குகளே! பட்சிகளே! என்
கணவனைக் கண்டிரோ? என் கருத்தில் பொருந்திய கணவனைக்
காணாமளவும் இருக்கவும் மாட்டேன். நிற்கவும் மாட்டேன். உண்
ணவும் மாட்டேன். உறங்கவும் மாட்டேன்.

ஈதுதான் திருச்செங்குன்றுமலை
ஏறுவேன் துயர் தீருவேன்
ஏறுவேன் துயர் தீருவேன்—என்
இன்ப நாதினைச் சேருவேன்—

ஈது.

மதுரை மாநகர்த் தெய்வங் கூறிய
வண்ணமே அதன் எண்ணமே
வண்ணமே அதன் எண்ணமே—என்றன்
மன்னனைச் சேர்வேன் திண்ணமே—

ஈது.

திருச் செங்கோட்டைமலை யென்பது இதுவேயாகும். மதுரைத் தெய்வங் கூறியபடி இன்று பதினான்காம் தினமாகின்றது. என் காதலனை யான் அடைவது தீண்ணம்.

நேரே உச்சியில் நிற்கும் வேங்கையின்
நீழல் சென்று யான் நிற்பனே
நீழல் சென்று யான் நிற்பனே—என்றன்
கேசனும் வருகிற்பனே—

ஈது.

இம்மலை உச்சியில் ஓர் வேங்கை மரம் நிற்கின்றது. அதன் நீழலில் நிற்போம். (ஏறி நிற்கல்)

[குன்றக் குறவர்களும் குறத்திகளும் வருதல்]

குறவன். (பாட்டு) தெம்மாங்கு.

எனற் புனத்து வள்ளி—அவள்
இன்பக் கொடுக்குங் கள்ளி
மாலை மிரட்டுங் கள்ளி—அந்த
வடிவேல் திருடுங் கள்ளி—

எனற்

[குறவர்கள் சேர்ந்து பாடி ஆடுதல்]

குறத்தி. வள்ளி துனைப்புனத்தில்—அந்தக்
கள்ளை தூத்து நோம்
மெள்ள அவளுடனே வார்த்தை
வேண்டி நின்றான் வேலவனே—

வள்ளி.

[குறத்திகள் சேர்ந்து பாடி ஆடல்]

குறவன். வேண்டி நிற்க வேல்கம்பியும்—அங்கே
வேடருடன் வந்தனனே
வேங்கை மரமாக நின்றான்—
வேடிக்கையை யாரறிவார்—

வேண்டி

குறத்தி. வேங்கை மரமானான் வேலவன் என்றீங்களே!
அந்த—

வேங்கை மர நீழலில்—அந்த
வேடுவிச்சி வள்ளியைப்போல்
பாங்காக நிற்கின்றாளே—அந்தப்
பாவையைப் போல் பாரிலுண்டோ—

வேங்.

பாருங்களேன். அந்த வேங்கை மரத்தின் கீழே எங்க
வள்ளியைப் போலும் அழகிய பெம்மனாட்டி நிற்கின்றாளே.
என்ன! ஜோதியாகச் ஜோலிக்கின்றதே முகம்.

குறவன். ஏண்டி! யாரெண்ணு சற்றுக் கிட்டப்போயி
கேளு. சிறிது வியாகுலமாய் நிற்கிறாள்போல் தோணுது.

குறத்தி. அம்மையே! தாங்கள் யார்?

விருத்தம்

க. என்பேரோ கண்ணகியாள் என் அன்பன்பேர் கோவலனும்
பொன்னூரும் பூவைசியர் போற்றும் புகார்நீங்கி
தன்னேரிலாத தலைவன்வையும் மதுரை
கொன்னே வந்தென்றன் கொழுநனையான் தோற்றேனே
வல்வினையால் மதுரைமா நகரில் கணவனை
இழந்த கடுவினையேன் யான்

[கோவலன் விமானத்தில் ஆகாயத்தினின்றும் இறங்கி, கண்
ணகியைக்கூட்டி ஏகல்.]

குறவர். (வீழ்ந்துவணங்கி)

(பாட்டு) செம்மாங்கு.

எல்லீரும் வத்திடுங்கள் எங்கள் குலதெய்வம்
எவ்விடத்தும் பார்த்ததில்லை இதைப்போன்ற தெய்வம்— எ
கண்கண்டதெய்வமடி கண்ணகியாந்தெய்வம்
கணவனுடன் விமானமேறிக் களித்திருக்கும் தெய்வம்— எ
கற்பிற்கரசியடி கண்ணகியாந்தெய்வம்
கைகூப்பி, வணங்கிடுங்கள் காசினியுள்ளோரே.— எ
வாருங்கள் வேங்கைமரம் வலமாகவருவோம்
வந்து அவன் மலரடியை வாழ்த்திடுவம் நாமே— எ
கோடுவைத்து ஊதிடுவோம் கொடுமணிதானடிப்போம்
குறிஞ்சிப்பாட்டுப்பாடிடுவோம் குமரனையே தொழுவோம்.— எ
மாசற்ற கற்பினாலே தேசுற்றே விளங்கும்
மாட்சிமைசேர் கண்ணகியின் மலரடிவாழ்த்திடுவோம்.— எ
மங்கையரே நீவீர்கற்பில்மாறாது நடந்தால்
மக்கள், செல்வம் மிக்கோங்கி மங்களமாய் வாழ்வோம்— எ
மங்களமாய் வந்திடுங்கள் மங்களமாய் வாரும்
வள்ளிமணவாளற்கும் மங்களம் மங்களமே

(செக்கின்றனர்)

காட்சி முடிந்தது

